

Karl Reits - suurim sõnaprohvet Eestis

TURUJUTLUSTAJA RÄÄGIB JUMALA VAIMUS

**Karl Reitsi usk
Jünger, kes näeb maailma lõppu**

"Tallinna turuliste pole tundmatu nn. "turujutlustaja", kes juba aastapäevad liigub turuliste seas ja pastorliku häälega kuulutab peatset armuaja lõppu.

"Häda, häda, häda - langenud on suur linn Baabülon!" nii algab mees väsimatult. Sellest monoloogist ongi saanud jutlustaja oma nime: "H ä d a t u l e b !" nii tunnevad meest enamjagu Tallinna turulisi.

Ligi 50-ne aastane mees, korralikult riietatud, juuksed hoolikalt kammitud, müts näpus, jalutab - kuhugi igavikku suunatud pilguga ja prohvetliku ilmega, äripäeviti turul ning pühapäeviti laadaplatsil, kuulutades inimestele meelearandamist ja pattudest pöördumist.

Viimasel ajal on mehele korduvalt tehtud protokolle, milles süüdistatakse teda loata koosolekute pidamises avalikus kohas ja liikumise takistamises, Eesti Põhiseaduse = EPS §38 põhjal. Protokollid aga meest ei kohuta, kuu aja jooksul on tal linna arestimajas tulnud istuda 12 ja pool ööpäeva. Arestimajast vabanedes on mehe esimeseks käiguks taas minna turule, rahvale evangeeliumi kuulutama. Nii järgneb karistus karistusele.

Kes on see mees, kes jonnakalt võitleb seadusega ja nii veendunult on omas arvamises ja usus? Huvitav on jälgida pisut selle inimese hinge,.

Karl Reits, nii on mehe nimi, ta on 48-aastane, sümpaatse olemusega, askeetse ilmega ja pisut närvlev oma liigutustes. Juba aastaid usklik olnud, on tal küllaltki keerukaid usulisi elamusi seljataga.

Kuni 1932.a. detsembrini oli ta A/S "Ilmarises" rauatreialiks. Sealt vallandati ta ja nüüd on mees meelearandamise jutlustajaks turul. Ülalpidamist leiab ta teatud usuliste ringkondade toetusist. Mehe enese jutu järgi on ta Jumala poolt valitud prohvetiks, kes rahvale peab kuulutama armuaja lõppemist ja hukatuse tulekut. Selleks on teda ka Püha Vaimu tulega ristitud. Taevast on tuli maha tulnud ja temasse läinud. Aastate jooksul on ta saanud kindlaid jumalikke ilmutusi, mis teda siis ka vastavaile toimingule on õhutanud, pigemini sundinud.

Esimene jumalik ilmutus oli 1929.a. 23. juulil kell 5.00 hommikul. Siis öeldi temale palves: "Kui teie näete Jeruusalemma sõjaväest ümberpiiratuna, siis rutake mägede peale, sest tema ärakaotamine on ligi." - See oli öeldud muidugi vaimulikult. Aga Jumala Vaim seletas selle kohe ise ka era. See tähendas, et kui näete maailma kurjuse sõjavägedest piiratuna, siis põgenegu need, kes seal sees, Jeesuse risti alla.

Aasta hiljem saanud ta teise ilmutuse. nimelt 30. juunil 1930. a. See ilmutus on tulnud keset töö aega ja pealegi veel õige imelikult: nimelt öelnud talle taevalik hää: "Kirjuta oma töökapu uksele: "Armuaeg lõpeb!" - Kuid millegipärast ei tõusnud Karl Reitsi käsi kirjutamiseks. Nüüd käratas taevalik heal uuesti: "Inimene, kes sa oled, et sa inimesi kardad, kes surevad ja inimlapsi, kes heina sarnaseks saavad?" Sellepeale võttis Reits värvipintsli ja võõpas uksele "A r m u a e g

l õ p e b !"

Kolmas ilmutus, mis tuli täpselt 3. augustil 1931.a. kell 8.00, rääkis Ilmutusraamatu 14.ptk. 7.8.10 salmi sõnadega. Lühidalt kõlab see järgnevalt. "Kuuluta rahvale, sest rahvas on kuri ja jumalakartmatu, - on viimane aeg. Ning rahvas peab end Jumalaga aegsasti lepitama enne, kui rahu maa pealt era võetakse."

Nende kolme ilmutuse tagajärg oli see, et Karl Reits, kui äravalitu, hakkas kuulutama evangeeliumi. Küll aga mitte veel turul nagu praegu. See kutse tuli hiljem. Kõige esmalt tundis ta, et ta peab oma ilmutusest kirikus rääkima. Aga korduvalt heideti teda arusaamatuste pärast mitmest Tallinna kirikust välja. Aga Karl Reitsi, kui Püha Vaimu tulega ristitud prohveti hääle ei tohtinud jääda hüüdjaks hääleks kõrbes. Uus armuaja kuulutamise meetod oligi valmis. Ta kirjutas sõnumid paberile, et seda üles naelutada kusagile avalikule kohale. Siingi segas algul inimlik argus. Pidi vargsi üles naelutama. Ja vormilt ei olnud need üleskutsed suuremad harilikust lendlehest. Aegamööda kasvas aga julgus ja lendlehest sai nii kaalult kui pinnamöödult päris auväärne plakat. Ühel küljel oli suurte tähtedega kirjutatud kolmekordne: "H ä d a, h ä d a, h ä d a, sest langenud on suur linn Babülon" Ning teisele küljele oli peene kirjaga ja laialt kirjutatud: Mispärast siis see häda nii suur on?" - Sealt loeme, et häda on nende kolme inglil pasunahääle pärast, kes veel saavad puhuma.

Võhikule olgu öeldud, et neli inglil on juba puhunud. Praegu puhub v i i e s inglil (viisnurga allistu J.H.). See on viimane armuajeg. Kui aga kord puhub k u u e s inglil, siis kuulutab see, et inimene on tõe tee pealt taganenud ja Jumala sõna ära salanud. Ning s e i t s m e n d a l inglil jääb kuulutada veel Jumala viha ja nuhtlust kõigi sõnakuulmatute laste peale.

Vahepeal on aga saabunud 1932.a. septembrikuu viimane nädal, kus Karl Rreits sai uue ja sedakorda viimase ilmutuse. Siis olevat Jumala heal rääkinud talle: "Õeluse meri on uppujaid täis, mine suurele turule ja laadaplatsile, sinna tuleb igast linna kandist rahvast kokku. Räägi seal, mis on prohvete läbi ette kuulutatud, ja mis Jumal maailma aja lõpetusel hakkab tõeks tegema."

Sellest ajast jalutabki Tallinna turul prohvetlik "õnnetuse" kuulutaja, ta ei pane tähelegi, kui mõni "paganlik" turuemand teda mädanenud kartulitega või õuntega viskab. Tema kõrvad on lukus kõigile sajatustele, mis tembeldavad teda ilmaliku vara kerjajaks, majaperemeheks ja armukestega elavaks.

"Mine ütle rahvale, sest rahvas on kuri - on viimane aeg ning rahvas peab end Jumalaga aegsasti lepitama, enne kui rahu maa peal ära võetakse."

"Päevaleht" esmaspäeval
16. oktoobril 1933. aastal.

Karl Reitsi ümberpöördumine ja lühike ülevaade tema läbielamustest.

Kirjutatud prohveti enese poolt 5 aastat enne ta m ä r r i s u r m a. Esitan kirjutise kärpeid ja kohendusi tegemata:

"Tulge, kuulge kõik, kes te kardate Jumalat, ma jutustan, mis Tema on mu hingele teinud. Tema poole ma hüüdsin oma suuga ja Tema ülistus oli mu keelel. Kui ma oleksin vaadanud nurjatusele oma südames, ei oleks Issand mind kuulnud." (Ps 66:16-18).

Kui suur Maaailmasõda 1914.a. algas, siis läks see teade kui välk mu südamest läbi. Mu sees ütles nagu üks hääl: "Nüüd lahed surma!" Seda häält kuuldes läks mu süda kurvaks ja ma hakkasin nutma, langesin põlvedele ja palusin Jeesust silmaveega. Palvest tõustes ei mõistnud mu süda mind enam surma, ma leidsin palve läbi Jumalalt oma hingele rahu.

Sõjaväljal oli mu süda ülevoolava rahuga taidetud, olin rõõmus ja õnnelik, nagu oleksin manöövrates viibinud.

Esimene Issanda imetegu sõjaväljal

1914. a. 3. detsembril, õhtu hilja, kui ma ühes teistega sakslaste kätte vangi langesin, seisin kuuvalgel kolme saksa ohvitseri ees, nende küsimuste peale vastates.

Hiljem palusin neilt luba oma seljakotti ära tooma minna, mis asus mõni samm eemal asuvas majas. Üks nendest vastas mulle: "Küll teie Saksamaal saate minna." Mul läks kartus südamest läbi, et ehk lastakse mind maha. Tõstsin silmad õhates taeva poole ja nägin korraga selgesti, et minu ja nende kolme ohvitseri vahelt oleks nagu tuleleek läbi lennanud. Kohe kadus minust kartus ja hirm ning tundsin end nagu polekski enam sakslaste vang. Pöörasin otsekohe nende silmade ees ringi ja läksin minema. Ükski neist ei näinud mind, kui nende juurest ära läksin.

Kui olin umbes kolm- või nelisada sammu eemale jõudnud, peatusin ühes lepavõsastikus ja kuulsin Saksa sõjaväe eelvahtide tasast sosistamist ning kiiret edasiliikumist. Kuna mu oma vägede poole oli võimatu edasi minna, istusin rohu peale, et mind neist ei nähtud ja jäin kuulutama, kas lastakse meie mehi maha, kui Saksa sõjavange. Aga et mahalaskmist ei olnud, tõusin üles ja läksin nende juurde tagasi.

Kui ma jälle kolme ohvitseri ette olin jõudnud, nägin ka oma mehi neljakaupa reas seisvat. Üks küsis minu käest: "Kust teie tulete?" Vastasin: "Sõjaväljalt!" - Peale ülekuulamist pandi mind teiste meeste juurde ja anti käsk äraminekuks. Kui olin tagasi tulnud, ei tundnud mind ükski sakslane, et olin juba varem nende ees seisnud ja nendega rääkinud.

See Jumala ime jäi minu ees kümneks aastaks varjule, mida 50 km kaugusel Varssavist ühe küla juures olin läbi elanud. Selgus saabus alles 1924. aastal.

Kui mind oli Saksamaale viidud, algas mul hea põli. Olin tõlgiks ja vangide ülevaatajaks, sest Jumal oli minuga. Minu elu sarnanes Joosepi eluga, kus viibisin kuni Rahulepingu allakirjutamiseni. 20. jaanuaril 1919.a. kuulutati meid vabaks Saksa komandandi käskkirja põhjal.

Elasin Saksamaal ühe noore abielupaari majas. Töötasin vabrikus. Kui ma töölt koju tulin, aitasin neil üht kui teist teha ja nad olid mu vastu väga head. Mees käis merel oma kolmemastilise purjekaga teenimas ja sõitis ka välisvetes. Naine oli üksi kodus. Neil oli ilus suur puuviljaaed ja kui aega oli, korraldasin ka aeda. Aja jooksul hakkas naine mind sõnadega võrgutama, mulle pruutidest rääkima, et kas mul neid siin Saksamaal ka on. Ta söötis mind ja tõi mulle sigareid suitsetada. Kui ta nägi, et ma temast ei hoolinud, hakkas ta mind kiusama, et ma peaksin tema korterist lahkuma.

Ütlesin oma südames: "Mina juba abielurikkujaks ei hakka." Mul oli temaga palju vaidlemist, enne kui lahkusin majast ja asusin ühe teise lese juurde kaasüüriliseks.

See oli samasugune naine. Tihti viibis ta mu toss kella 10-ni õhtul. Kui ütlesin, et tahan magama minna, siis alles lahkus. Pidin ka tema juurest teise kohta asuma, kus mul rahu oli.

Samal ajal jätkus Vene vangide kodumaale vedu. Mina jäin lõpuks. Jõudsin omaste juurde Tallinna 2. juulil 1921.a. Tänaasin südamest Jumalat, kes oli mind sama tervelt koju toonud, kui silt olin teele läinud.

Kolm kuud olin juba kodus viibinud, kui Isand hakkas mind õieti kutsuma ja selleks ette valmistama, et Tema tunnistaja ja teener olla.

Esimene äratus oli 1921.a. oktoobrikuu lõpul äkilise surmahirmuga.

Lõunasöögi ajal jäi mu südamegevus seisma, toit oli mu suus ja mõtlesin, et nüüd pean nii minema, kuidas olen. Mu südametunnistus ärkas mu sees üles. Aga Issand aitas mind ja tegi mu hingamise jälle lahti. Kui olin surma kaest pääsenud, ütlesin: "Nüüd hakkab meelt parandama!"

1922. aastal äratas mind Issand t e i s t korda veel äkilisema surmaga leiguse unest, kuhu olin jälle vajunud, lohutasin end juba kuulnud sõnadega: "Nüüd hakkab ma meelt parandama!" - Aga patuuni oli nii magus, et uinusin uuesti ega suutnud õieti üles ärgata, et oma südame ust Issandale avada.

Viimane ehk neljas äratus

1924. a. 29. detsembril haigestus minu 18-aastane poeg raskekujulisse kõrvapõletikku. Ühel päeval, kui arst teda jälle vaatama tuli ja kõrva üleni paistes leidis, ütles ta, et ainult operatsioon võib siin veel aidata, vastasel korral võib mädanik pähe tekkida ja idiootsuse esile kutsuda. Ta kirjutas ka saatelehe haigemajja viimiseks ja lubas oma kodunt Griefenhageni haigla arstile helistada, et see operatsiooni koheselt ette võtaks.

Seda kuuldes vajus mu südamele raske murekoorem. Kartsin poja hingeõnnistuse pärast, kuna ta oli veel päästmata ja võis operatsiooni ajal lõikuselauale ära surra. Kuid oma hingehäda ma sel korral veel ei tundnud, kuigi olin päästmata.

Peale arsti äraminekut tuli minu vana usklik tädi meile, kes oli kui Jumalast saadetud meile valgustamiseks. Ta tuli haige tervise üle teateid pärima. Rääkisime abikaasaga talle kõigest, mida arst ütles ja olime mures haige saatuse pärast.

Tädi kinnitas meid ja luges meile Jumala töötuse ette Mt 18:19 "Taas ütlen ma tõesti teile, et kui kaks teie seast ühel nõul on maa peal mingi asja parast, mida nad iial paluvad, siis see saab neile minu Isa käest, kes on taevas." - Nüüd ütles tädi meile, et läheksime palvesse. Mina olin esimene Jumalat paluma ja Temale oma südame koormat oma poja pärast teada andmas. Siis palus minu naine ja lõpuks tädi. Kui palvest üles tõusime, ütles tädi: "Nüüd jääme Jumala käest vastust ootama."

Kuidas Jumal vastab, see ei tõusnud mu südames ega mõttes üles. Mu abikaasa aga ütles mullet "Mine nüüd palvelasse ja lase ka seal meie poja pärast palvetada, enne kui teda lõikusele viiakse."

Võtsin seda nõu kuulda ja läksin mureliku südamega palvela poole. Palvelas tuli tunni lõpul noor vend Horn minu juurde, keda palusin minu murest ja palvelsoovist vendadele teatada, et nad mu poja pärast paluksid, kes lõikusele peab minema.

Ta läks otsekohe ja ütles seda vendadele. Palve ajal alandasin ka mina ennast pinkide vahele maha vaimus oma Jumala ette, paludes teistega koos abi oma haigele pojale.

Teel koju poole rääkisin oma Jumalaga: "Issand, kui Sa mu poja jälle terveks teed, siis annan ma end sinu riigi tööle!"

Koju jõudes ja tuppast astudes ütles mu abikaasa: "Kus sa nii kaua olid? Ma mõtlesin, et sa haigevankri järele läksid!"

Mulle ei tõusnud see mõttessegi, et poega haiglasse viiksin. Siis rääkis abikaasa, et selle aja

sees, kui ma palves olin, hakkas kõrva paistetus silmnähtavalt alanema ning kõrvast tekkis mädavool. Ma ei tundnud küll veel sellist rõõmu, kuna ei uskunud, et häda juba möödas oleks. Mu mõistus oli nagu kinni, et ma ei pidanud seda mõistma, Läksin ja kraadisin haiget, kellel oli ikkagi veel kõrge palavik - 40,2. Mõitlesin, kui tal on 42 kraadi, siis ta sureb. Palvetasin veel kord haigevoodi ees ja anusin väga Jumalat, et ta haiget terveks teeks ja talle meelesparandamise aega annaks. Pärast läksin väga väsinult magama. Hommikul oli haige palavik juba kadunud. Issand oli teda terveks teinud. Mis inimeste juures võimatu, on Jumala juures võimalik.

Jumal tegi oma sõna tõeks, mis Ta oma armsa Poja läbi lasi ütelda usu sõnana: "See peab neile saama minu Isa käest, kes taevast on", ja see sai meile ka nõnda. Jumal tegi oma töötuse tõeks ja mu poeg sai abi Tema käest.

Kui meie tõesti tahame meelt parandada ja patuelust lahkuda ning võtame Tema sõna kuulda, siis vastab Jumal igale inimlapsele tema palve peale ja annab neile seda, mida nad Temalt on palunud, vaatamata nende pattude paljusele.

Aga kui keegi Tema tahtmist ei tee, jääb Jumal nende palvetele kurdiiks nii kaua, kuni inimene õpib oma viga tundma, miks Jumal temale ei vasta.

Jumal andis mulle oma Vaimu läbi Sõna kaudu teada, et see haigus ei olnud mitte surmaks, vaid Jumala auks, et Jumala Poega seeläbi peab austatama (Jh 11:4).

Nüüd oli kõik mu südame koorem ja vaev minult võetud. Võisin Jumala sulase Taavetiga öelda: "Mu hing, kiida Jehoovat ja ära unusta Tema heategusid ära" (Ps 103).

"Ma tasun Sulle oma töötuse, mis mu huuled on rääkinud ja mu suu öelnud, kui mul kitsas käes oli" (Ps 66:13-14).

"Kui sa Jehoovale oma Jumalale ühe töötuse töotad, ei pea sa mitte viivitama seda tasumast, sest Jehoova Jumal nõuab seda tõesti su käest" (5Ms 23:22).

Nädal peale mu poja tervenemist tulin ühel päeval linnast koju poole mööda Kaupmehe tänavat. Äkitselt tundsin nagu oleks keegi mu ees seisnud. Ja ma kuulsin, kui üks hääl selge sõnaga mu vastu ütles: "Anna oma süda ära!" Vastasin selle hääle peale ja ütlesin: "Jah! Aamen!" - Issand oli ustav oma sõna pidama ja oma töötust tõeks tegema ning leidis ka mind oma vastu ustava olevat, et oma sõna pidasin ja töötuse ära tasusin.

Nüüd olen palju suuremaid asju näha saanud, kui seda, et Ta mu poja terveks tegi. Sain Issanda käest ühe väga kalli ja elava usu. Ütlesin Talle: "Issand, et Sa mu poja terveks tegid ime läbi, annan ma teda nüüd sulle vaimus üle."

Kuus aastat elas ta veel meie juures ja siis sulatas ja puhastas Issand teda mitme raske haiguse läbi ja viis ta õndsate kodumaale 18. jaanuaril 1930. aastat, tema 24-dal eluaastal.

Jumal räägib minuga

4Ms 24:16

Nüüd ilmutas Jumal oma saladust mulle, mida ta 1914. a. sõjavangis olles mind näha lasi, kuid mitte mõista. Nüüd, kus olin tõesti üles ärganud ja mu silmad lahti tehtud, kuulsin kui üks selge hääl mu vastu ütles: "Kas sa mäletad, mis Ma sulle kümne aasta eest sõjavallijal tegin? Kas keegi nägi sind, kui Ma sind ära viisin? Kas keegi tundis sind, kui Ma sind tagasi tõin?" - Ma kuulsin seda häält ülevalt ütlevat: "Mina olen Jehoova, kes, rahu maa pealt ära võtab, ja Mina olen Jehoova, kes rahu maa peale toob."

Jumal juhatab mind Sõna tähele panema Hb 1:7-14: "Ta teeb oma inglid tuulteks ja oma teenijad tuleleegiks."

"Ja Jehoova ingel näitas ennast temale tuleleegis sealt kibuvitsa põõsast" (2Ms 3:2). - "Aga kui Mooses seda nägi, pani tema nägemist imeks, ja kui ta ligi astus vaatama, sai Issanda hääl temale: "Mina olen Issand, sinu vanemate Jumal, Aabrahami, Iisaki ja Jaakobi Jumal." Aga

Mooses kattis oma näo, sest ta kartis Jumalale otsa vaadata"(2Ms 3:6)

Minu juures algas südame puhastus ja see kestis 6 kuud, mille vältel sain palju nutta ja patu pärast kannatada.

1925. a. augustikuu lõpul ilmutas Issand Jeesus mulle iseennast elavalt seistes mu ees selgel päeva ajal.

Järgmisel päeval kuulsin jälle nõnda kui inimest selge häälega mu vastu ütlevat: "P a l u I s a l t P ü h a V a i m u !" (Jh 14:16-17).

Kohe langesin põlvedele ja käsi taeva poole tõstes hakkasin paluma. Palve ajal nägin, et taevas mu pea kohal oli avatud. Ilus sinine taevas paistis läbi mu toa lae.

Kui ma põlvedelt tõusin, läbistas mind mõte - ei tea, kas peaksin nüüd Jumala käest midagi saama või mitte. Sel silmapilgul nägin selgesti, kui mu pahemalt poolt meelegohast nagu tuli sisse läks ja ma kuulsin enese sees üht vaikset häält nagu inimest rääkivat: "Sa oled Püha Vaimu ja tulega ristitud!"

Siis näidati mulle mitmed nägemused, mida ma ei kirjuta, et mitte pikale minna. - "Ja teil on võidmise and sellelt, kes Püha on ja teie teate kõik. Ja võidmise and, mis teie olete Temalt saanud, jääb teie sisse, ja teil ei ole tarvis, et teid keegi peaks õpetama, vaid otsekui seesama võidmise and teid kõiges õpetab, nõnda on see ka tõsi ja ei ole mitte vale, ja otsekui see teid on õpetanud, nõnda jääge teie selle sisse" (1Jh 2:20.27).

Ma sain Jumala käest pattude andestuse ja pühitsuse ühekorraga. Ja ma kuulsin ühte häält jälle mu vastu ütlevat: "Mõttele, kui suure anni sa Jumala käest oled saanud !"

Ja Jumal juhatas mind jälle Püha Kirjast seda tähele panema, mis on kirjutatud Rooma 6:23: "Sest surm on patu palk, aga igavene elu on Jumala armuand Kristuses, meie Issandas."

Peale Püha Vaimu ja tulega ristimist oli mul veel üks suur läbikatsumispäev üle elada, mis kokkuvõttes viies järgus sündis ja 26 kuud kestis.

See algas 1925. a. augustikuu lõpul ja kestis kuni 1927. aasta oktoobrikuu keskpaigani. Ma jäin siis Püha Vaimu juhtimise ja võidmise alla, milline valmimise periood kestis kuni 1929. aastani.

Siis läkitas mind Issand välja oma viinamäele. Kuna ma kuulsin jälle ühte selget häält mu kõrvu ütlevat kolm järgnevat lauset:

- 1) "Mis teie kuulete enestele kõrvu räägitavat, seda kuulutage katuse pealt."
- 2) "Kes prohveti viisil räägib, see on suurema au sees."
- 3) "Jumalalapsed juhatakse Pühast Vaimust."

"Ja see olgu teile esmalt teada, et ükski prohveti kuulutamine kirjas ei tule oma enese äraseletamisest. Pühad Jehoova mehed on rääkinud ja juhatatud Pühast Vaimust" (2Pt 1:20-21).

I

Esimene prohvetlik ülesanne ja ettekuulutus sai mu kätte Issanda käest 23. juulil 1929. a. kell 5 hommikul kodus. Palve ajal kuulsin ma üht häält taevast ütlevat: "Kui teie näete Jeruusalemma sõjaväest ümberpiiratud olevat, siis põgenegu need, kes seal sees on, mägede peale, siis pannakse üks kinni."

Viimasest sõnast sain ma aru, et armuaja uks varsti suletakse ja mu süda läks kurvaks ning ma ütlesin: "Issand, ma tahan nii kaua rääkida, kuni see asi sünnib, ehk ma suren."

Jeruusalemma linna ümberpiiramise tähe all annab Jumal märku, et see tähendab äralangenuid ristirahva maade hävitamise tulekut ja oma rahva väljaminekut maailmast ning tema himust, mis hukka läheb (1Jh 2:15-17).

Enne armu ukse sulgemist tuleb äkiline usuvabaduse maa peal äravõtmine üle maailma (Ilm 3:7; Lk 13:24-27).

"Õndsad on need, kes puhtad südamest, sest nemad peavad Jumalat nägema." (Mt 5:8).
"Nõudke rahu kõikidega ja pühitsust, sest ilma selleta ei saa ükski Issandat näha." (Hb 12:14).

II

Teine prohvetlik Olesanne ja ettekuulutus anti 30. juulil 1930. aastal kella 12.00-2.00 vahel, mu töökohal vabrikus olles. Ma kuulsin üht häält, kes mu kõrval rääkis ja ütles:

"Kirjuta – A r m u a e g l õ p e b !“

Kuid kodus rääkis Issand mu vastu Püha Sõna läbi ja ütles: "Inimese poeg, kõik minu sõnad, mis ma su vastu räägin, need võta oma südamesse ja kuule oma kõrvadega. Ja mine vangide juurde (patu vangid), oma rahva laste juurde ja räägi nende vastu ja ütle neile:

"Nõnda ütleb Issand Jehoova: Kuulgu nemad või (jätku) kuulmata (kas nemad seda usuvad või mitte Hes 3:11), p õ g e n e g e r u t u g a ä r a (pattudest). Äрге seiske, sest Mina toon õnnetuse põhja poolt ja suurt häda. Lõukoer tõuseb üles oma rägastikust ja paganate (rahvaste) ärarikkuja tuleb ja läheb välja oma paigast sinu maad lagedaks tegema, su linnad raistakse ära, et ükski ei saa seal elada" (Jr 4:6-7).

"Aga valeprohvetid olid rahva seas, nõnda kui ka teie seas saab olema valeprohveteid, kes kõrvalt sisse toovad valeõpetusi, mis hukka saadavad ja salgavad ära Issanda, kes nad on ostnud ja tõmbavad eneste peale äkilise hukatuse" (2Pt 2:1-3).

"Sest Jumal on nende südamesse andnud, et nemad peavad tema (metsalise) nõu järele tegema ja üht nõu pidama ja oma kuningriigi metsalise kätte andma, kuni Jumala sõnad on täide saadetud" (Ilm 17:17).

"Ja viies ingel valas välja oma kausi metsalise aujärje peale ja tema kuningriik sai pimedaks ... ja nad teotasid taeva Jumalat ... ning ei pööranud mitte oma tegudest..." (Ilm 16:10-11).

Prohvet, kes valet õpetab, see on saba. Jesaja 9:14-15 öeldakse: "Vanem ja kes austatud, see on pea ja prohvet, kes valet õpetab, see on saba. Ja kes sedasinast rahvast õndsaks kiidavad, need on eksitajad, ja keda neist õndsaks kiidetakse, need on ära neetud."

"Ja ma nägin, et lendava mao suust ja metsalise suust ja valeprohveti suust kolm roojast vaimu otsekui konnad välja tulid. Sest need on kurjade vaimude vaimud, kes imetähti teevad, kes välja lähevad maa ja kõige maailma kuningate juurde neid Kõigevägevama Jumala suureks päevaks sõtta koguma" (Ilm 16:13-14).

"Ja tema saba tõmbas kolmandama osa taevatähti ja viskas neid maa peale" (Ilm 12:4).

"Ja ma nägin ühe teise metsalise maa seest tõusvat ja temal oli kaks sarve, otse kui tallel ja ta rääkis kui lendav madu"(Ilm 13:11).

See on vaimulik Kristuse vastane, kellel on Uus ja Vana seadus päheõpitud, aga ta räägib rahvast eksitades ja Kristuse tõde maha salates.

"Ja teeb kõik esimese metsalise meelevalda järele tema nähes, ja ta teeb, et maa ja need, kes seal peal elavad, peavad esimest metsalise kummardama, kelle surmahaav on paranenud" (Ilm 13:12).

Issand ütles: "Minu koda peab palvekojaks hüütama, aga teie olete selle röövliauguks teinud" (Mt 23:13).

"Sest niisugused valeapostlid on petised töötegitjad ja teevad endid Kristuse apostliteks. Ja see ei ole ka ime, sest Saatan ise teeb ennast valguse ingliks. Sellepärast ei ole see nii suur asi, et ka tema teenrid endid teevad, otsekui oleksid nemad õiguse teenrid, ent nende ots on nende tegude järgi" (2Kr 11:13-15).

"Aga mina manitsen teid, vennad, et teie neid tähele paneksite, kes lahkumisi ja pahandusi tõstavad õpetuse vastu, mis teie olete õppinud, ja taganege neist ära. Sest nemad ei teeni mitte meie Issandat Jeesust Kristust, vaid petavad magusate sõnade ja libedate kõnede kaudu vagade südameid" (Rm 16:17-18).

"Kelle tulemine sünnib Saatana vägeva võimu mõjutusel kõige vale väega ja vale tunnustähtedega ja imetegudega, kõige ülekohtu petmisega nende seas, kes hukka saavad, sellepärast, et nemad ei võtnud tõtt armastada, et nemad oleksid õndsaks saanud, ja sellepärast tahab Jumal neile läkitada vägevast eksitusest, et nemad võtavad valet uskuda. Et kohut peab mõistetama kõikide peale, kes tõtt ei ole uskunud, vaid kelle meelest ülekohtus hea on olnud" (2Ts 2:9-12).

"Ja ära pane mitte pitsseriga kinni sellesinatse raamatu prohvetikuulutuse sõnu, sest aeg on ligi!" (Ilm 22:10).

Taanieli raamatu 8:26 nägemuses öeldud "õhtu nägemine" tähendab Kristuse vastase kuningriigi tulemist maa peale ja siis saab see sõna tõeks: "Kes ülekohtu teeb, see tehku veel ülekohtu ja kes roojane, saagu roojasemaks" (Ilm 22:11). Need on lendava mao kummardajad ehk Kuradi lapsed.

Taanieli nägemustes 8:26 kõneldud "hommiku nägemine" on Kristuse taastulemise ja rahuriigi aeg. Ja öeldakse: "Kes õige on, see saagu veel õigemaks ja kes püha, see saagu pühamaks." - "Ja vaata, Ma tulen nobedasti ja Minu palk on Minuga igäuhele tasuda, nõnda kui tema tegu on" (Ilm 22:11-12).

"Meie häbenesime, kui meie laimamist kuulsime, häbi on meie silmad katnud, et võõrad on tulnud Jehoova koja püha paikade vastu"(Jer 54:51).

Nõnda ütles Issand oma Vaimu läbi minu vastu: "Tule kuule, kuidas valeprohvetid räägivad!"

Ja ma panin tähele, et meie aja vaimulikud salgavad avalikult kirikutes rahva ees Kristuse kannatuse sõna ära ja teevad Kristuse armastustöö tühjaks Jumala Sõna salgamisega (ka paljud eriõpetused teosoofia ja protestantismi alal).

"Kui teie nüüd näete selle hirmsa ärakaotamise tööd, mis on prohveti Taanieli poolt öeldud, seal pühas paigas seisvat. Kes seda loeb, see pangu tähele, mis Kristuse kannatuse sõnast nüüd maha jäetakse, siis põgenegu need Jumalat kartes Kolgatale varjule."

"Kui keegi midagi ära kaotab selle prohvetikuulutuse raamatu sõnadest, siis võtab Jumal ära kaotada tema osa eluraamatust ja pühast linnast ja neist, mis selle eluraamatu sisse on kirjutatud" (Ilm 22:18-19)

"Tema preestrid on mu käsuõpetuse vägisi tühjaks teinud ja mu pühad paigad ära teotanud. Ei ole nemad vahet teinud püha ja selle vahel, mis ei ole püha, ega teada andnud, mis vahe on roojase ja puhta asja vahel."

"Tema prohvetid lupjavad neid kõlvatuma lubjaga, nemad näevad tühja nägemist ja annavad neile õnne vale viisil ja ütlevad: "Nõnda ütleb Issand Jehoova", "ja Jehoova ei ole seda mitte rääkinud" (Hs 22:26-28).

"Ulguge, karjased, ja kisendage ja pöörelge tuhas, teie karja ülemad! Sest teie päevad on täis, et teid tapetakse ja teie peate pillutatud saama ja katki langema, kui kallis riist. Ja karjased ei saa poolegi põgeneda ja karja ülemad ei või pääseda. Seal on karjaste kisendamise hääl ja karja ülemate ulgumine, et Jehoova nende karjamaa on ära raisanud" Jr 25:34 jj.

"Aga ehk meiegi, ehk üks ingel taevast teist armuõpetust teile peaks kuulutama peale selle, mida meie teile oleme kuulutanud, see olgu neetud" (Gl 1:8).

"Ja ma otsisin nende seast meest, kes pidi varju ümber tegema ja prao sees seisma mu palge ees maa eest, et ma seda mitte ei pidanud ära rikkuma, aga ma ei leidnud kedagi. Sellepärast tahan ma nende peale välja valada oma meelepahanduse ja oma hirmsa vihatule läbi neid ära lõpetada, nende viisid tahan ma nende pea peale panna - see on Jehoova sõna." (Hs 22:30-31).

Meie aja Kristuse vastased vaimulikud salgavad Kristuse lunastustöö avalikult rahva ees ära ja teotavad Tema püha nime paganate seas oma kõlvatuma eluga nõnda kui on kirjutatud Rooma 2:24: "...pilgatakse Jumala nime teie pärast paganate seas."

"Kuid vaadake viigipuid ja kõiki puid!" Juuda rahva vaimulikud tõstavad Jeesuse püha nime

ja Tema kannatuse sõna au sisse oma rahva seas.

III

Kolmas prohvetlik ülesanne ja ettekuulutus anti 1913.a. 3. augustil, hommikul kell 8.00 vabrikus töö juures.

Ja ma kuulsin ühe hääle hüüdvat alla maa peale, lennates paremalt poolt pahemale poole, hüüdes suure häälega:

"Kartke Jumalat ja andke Temale au, sest Tema kohtu tund on tulnud! Ja kummardage Teda, kes on teinud taeva ja maa ja mere ja veeallikad!"

Ja järgmine lause oli: "Kui keegi metsalist ja tema kuju kummardab ja võtab tema märgi oma otsa ette ehk oma käe peale, see peab ka Jumala kange viha viinast jooma, mis segamata on valatud Tema vihakarika sisse!" (Siit saadik hüüdis ta). - Ma leidsin need sõnad kirjutatud olevat Ilm 14:6-9.

Selle sõna valgelt e s i m e n e i n g e l kuulutab viimast Jumala armu evangeeliumi kõikidele, kes maa peal elavad, et rahvad Jumalat kartma hakkaks ja patust pöörduks.

T e i n e i n g e l kuulutab rahva ärataganemist Jumalast ja usu ärasalgamist ja rahvaste langemist hirmsa patuelu sisse.

K o l m a s i n g e l hoiatab rahvaid metsalise märgi vastu võtmise eest ja tema kuju kummardamisest ja kuulutab Jumala püha viha kättemaksmist neile, kes seda julgevad teha.

Nüüd saatis Jumal mind kõiki neid sõnu, mida Ta mu vastu oli rääkinud, oma rahva lastele ütlema. Esmalt saadeti mind Jaani kirikusse. Kui ma olin jõudnud kiriku suurest uksest sisse astuda eeskotta, ütles ingel mu vastu: "Mine sisse, istu pingile ja kui ta orelimängu lõpetab, siis mine!"

Kell oli kolmveerand kümme hommikul, kui organist Topmann oma lauluharjutuse oli lõpetanud, milline oli tavaks enne jumalateenistuse algust. Siis ma läksin rahva ette ja andsin teada, mis mulle oli teada antud.

Olin palju kordi Jaani kirikust ja Kaarli ning Püha Vaimu kirikutes ja Vennaste Koguduse palvelas seda sõnumit kõnelenud ja rahvas oli pahane ja ütles, et nad ei taha kirikus kuulda seda, et see mees käib eksitamas ja segamas. - "Kui eksitajad, ja ometi tõelised..."(2Kr 6:8).

"Ja suur nurisemine oli tema pärast rahva seas. Mõned ütlesid: Tema on hea, teised jälle: Ei mitte, tema eksitab rahvast" (Jh 7:12).

"Mõtlege selle sõna peale, mis mina teile olen ütelnud, sulane ei ole enam, kui tema isand. On nemad, mind taga kiusanud, siis kiusavad nemad teidki; on nemad minu sõna pidanud, siis peavad nad teiegi sõna. Aga seda kõik teevad nad teile minu nime pärast, sest et nad Teda ei tunne, kes mind on läkitanud" (Jh 15:20-21).

Vennaste Koguduse palvelast ei visatud mind mitte käisitsi välja, aga südamega tehti mulle sama, mis äralangenud kirikus tehti, ja öeldi: "Nüüd on Reitsi kuulutusel lõpp!"

Nad olid aga pimedad ja mõtlesid, et sõdivad inimesega, aga nad ei ole mitte minule vastu hakanud, vaid Püha Vaimule on nad tema tööd takistanud rahva seas tegemisel.

See oli 1930. aastal, kui mulle tehti takistusi palvelates ja kirikutes Jumala püha nõu ja tahtmist rahvale teada andmast, siis laskis Jumala Püha Vaim mind julgesti peale koosolekuid sees või väljas rahvale rääkida.

Mõned ütlesid: "Miks teie lasete teda siin rääkida?" Aga ükski ei julgenud tulla mulle avalikult ütlema: "Mine siit minema, ära räägi!"

Ilmalikkude inimeste ehk valgustamata paganate poolt vanglas olles leidsin ma tõsist arusaamist, kes mulle poolehoidu avaldades ja seda tööd kiites ütlesid: "Meie oleme süüdlased ja peame kinni istuma, aga temal pole ju mingit süüd! Jumala Sõna kuulutamine on ju lubatud!"

Mõnda tagakiusamist on kergem kanda, kui vaimu poolest pimedaks läinud usklike

tagakiusamist.

"Kui valgus sinu sees on pimedus, kui suur on siis pimedus" (Mt 6:23).

"Aga kes oma venda vihkab, see on pimeduses ja käib pimeduses ja ei tea mitte, kuhu ta läheb, sest pimedus on tema silmad pimedaks teinud." (1Jh 2:11).

"Õndsad olete teie, kui inimesed teid minu pärast laimavad ja tagakiusavad ja räägivad kõiksugu kurja teie peale, kui nemad valetavad" (Mt 5:11-12).

"Seda olen mina teile rääkinud, et teie endid ei pahanda. Ja nemad lükkavad teid kogudusest välja" (Jh 16:1-2).

"Ära lase mu pärast häbi sisse saada neid, kes ootavad sind, Issand, vägede Jehoova! Ära lase minu läbi häbi pärast punastada neid, kes sind otsivad, oh tõe Jumal! Sest sinu pärast kannan ma laimamist, teotus on mu silmi katnud. Ma olen võõraks jäänud oma vendadele ja võõramaa inimeseks oma ema lastele" (Ps 69:7-9).

"Armastage Jehoovat kõik, kes tema meelest armsad! Jehoova hoiab tõsiseid, aga ta maksab rohkesti selle kätte, kes suurustab. Olge vahvad, siis teeb tema teie südame tugevaks, kõik kes teie Jehoova peale loodate" (Ps 31:24-25).

IV

1932. aasta viimase nädala sees sain Jumalalt uue ülesande. Issanda Vaim oli mu toas ja ütles mulle selge häälega:

"Mine suurele turule ja laadaplatsile, sinna tulevad kõigist linna osadest rahvast kokku - räägi seal!"

Kümme kuud lasi Issand mind seal rahva seas käia ja hüüda rahva vastu ja ma andsin kõik Jumala sõnad ja tahtmised teada. Kes naeris selle üle, aga oli ka neid, kes nutsid.

Issand ütles mu vastu oma püha sõna läbi Ap 26:16-18: "Sest sellepärast olen ma sulle ennast näidanud, et ma sind tahan saada oma teenriks ja tunnistajaks, niihästi selles, mis sa oled näinud, kui ka selles, mis Ma sulle veel tahan näidata. Ma tahan sind päästa rahva ja paganate käest, kelle juurde Ma sind nüüd läkitan, nende silmi lahti tegema, et nad pimedusest võiksid valguse poole pöörata ja Saatana võimusest Jumala poole, et nemad võiksid pattude andeksandmist saada, ja osa saada nende seas, kes pühaks tehtud usu läbi minu sisse."

Nüüd hakkas Issand mind turu peal käimisele lisaks saatma ka maale, küladesse ja teistesse linnadesse. Ja Jehoova ütles mulle: "Sa pead minema igale poole, kuhu Ma sind läkitan, ja kõik, mis Ma sind käsin, pead sa rääkima. Ära karda neid, sest Mina olen sinuga, et Ma sind päästan!"

Ja Issand ütles mulle veel: "Ära karda ühtegi, mis sa pead kannatama, vaata Kurat võtab mõningaid teie seast vangi visata, et teid peab kiusatama ja teil peab viletsust olema 10 päeva. Ole ustav surmani, siis tahan ma sulle elukrooni anda" (Ilm 2:10).

"Sellepärast pange iseendid ja kõike karja tähele, kelle peale teid Püha Vaim on ülevaatajaks pannud, et teie peate kui karjased hoidma Jumala kogudust, mis Ta oma vere läbi enesele on saatnud. - Ja tema on pannud mõned apostliks, mõned prohvetiks ja armuõpetuse kuulutajaks, mõned karjasteks ja õpetajaiks, pühade valmistamiseks õpetuseameti tööle, Kristuse ihu ülesehitamiseks, seni kui meie kõik õhesuguse usu ja Jumala Poja tundmise kätte saame ja täieks meheks kasvame Kristuse täie ea mõõtu mööda.

Et meie ei pea enam väetima lapsed olema ja ei lase endid õõtsutada ega kaksipidi kõigutada igast õpetuse tuulest, inimeste petmise ja tigeda kavaluse läbi, mis ka nemad neid kavalasti püüavad petta. - Aga nõudkem tõtt armastusega ja kasvagem kõiges selle sisse, kes pea on, see on Kristus" (Ef 4:11-15).

Kirjutatud 10. mail 1936.a. Kristuse tunnistaja ja teener Karl Reits

Karl Reitsi ilmutustest ja hoiatustest

"Kristlik Perekonnaleht" nr.10 1935.a. kirjutab: "Tallinnas elav vend Karl Reits on meie lehe toimetusse kaks "ilmutust ja manitsust" toonud ja soovib neid "Kristlikus Perekonnalehes" Ara trükkida. Vend on neid ilmutusi ja manitsusi juba turgude peal ja teelahkmetel siin ja seal rahvale rääkinud. Ühed on neid heaks ja õigeaks kiitnud, teised jälle eitavad ja on kahevahel. Kust saame nüüd vend Karl Reitsi ilmutuste kohta seletust? - Ei mujalt, kui Püha Kiri peab meile õigust ja tõtt ütlema.

Prohvet Joeli läbi on just öeldud: "Ja viimseil päevil (see on just meie ajal) peab sündima, ütleb Jumal: Mina tahan omast Vaimust välja valada kõige liha peale, ja teie pojad ja teie tütreid peavad prohveti viisil rääkima, ja teie noored mehed peavad nägemusi nägema."(Ap 2:16)!

Ja paljud teised Piibli salmid Vanas ja Uues Seaduses kinnitavad just sedasama. Ka ajalugu teab rääkida, et neid isikuid, noori ja vanu, on rohkesti olnud, kes prohveti viisil on rääkinud. Võta ja loe mõned kohad: Lk 2:36; 11:4; Jh 11:51; Rm 12:6; 1 Kr 11:4; Ef 3:5; 4:11.

Siis öeldakse: "Ärge pange prohvetite kuulutusi halvaks" (ITs 5:20). "Ükski prohveti kuulutamine ei tule oma enese äraseletamisest. Sest inimese tahtmise läbi ei ole iial ei ühtegi prohveti kuulutust kätte saadud, vaid pühad Jumala mehed on rääkinud, juhutatud Pühast Vaimust" (2Pt 1:20-21).

Isegi hääled on öösel inimesi üles hüüdnud, ja ilmutused ja nägemused on Jumala tahtmist ettekuulutanud.

Aga see on vend Reitsi juures iseäralik, et hääled temale otsekohe ütlevad ja teda selgesti Püha Kirja põhjal, mitte mujalt õpetavad, mis ta peab rahvale rääkima. Las tema nüüd ise siin räägib ja igauks katsugu seda vaimu läbi. - Tema ütleb:

"E s i m e n e i l m u t u s ja hoiatus rahvale oli 1929.a. 28. juulil, hommikul kell 5.00, kui Issanda sõna mu kätte sai antud. Poolel palveajal kuulsin ma ühte häält taevast rääkivat, kes ütles: "Kui te näete Jeruusalemma sõjaväest ümberpiiratud olevat, siis põgenegu need, kes seal sees on, mägede peale, siis pannakse üks kinni!" (Lk 21:20-22).

Viimasest sõnast sain nii aru, et armuuks saab kinni pandud.

Minu süda sai haledaks ja ma ütlesin palves: "Jumal, mina tahan niikaua sinu sõna kuulutada, kui see sünnib, ehk mina ka suren."

Oma töö juures vabrikus töötades tulid need sõnad mulle jälle meelde ja ma mõtlesin: "Mis Issand nende sõnade läbi mulle tahtis öelda? Seisin ja mõtlesin. Siis kohe kuulsin jälle enese kõrval häält, kes enne öeldud sõnu ära seletas. Ta ütles: "Kui teie näete maailma kurjuse sõjavägedest olevat ümberpiiratud, siis põgenegu need välja, kes seal sees on, sest üks pannakse kinni."

"Jeruusalemma linna ümberpiiramise tähe all annab Jumal oma rahvale ristirahva maade ärähävitamise tulekust märku, ning ka evangeeliumi ukse kinni panekust. Usuvabadus lõpeb kalli armuajaga. Need on tõsised Jumala sõnad."

T e i n e i l m u t u s ja hoiatus oli 1930. a. kella 12.00 - 14.00 vahel vabrikus. Issanda ingel ütles mu vastu: "A r m u a e g l õ p e b!"

Koju tulles Issand ütles: "Inimese poeg! Võta kõik Minu sõnad, mis ma räägin, oma südamesse. Tule ja mine patuvangide juurde! Mine oma rahva juurde ja räägi neile ja ütle: "Põgenege oma pattudest! Õnnetused ja hädad tulevad. Lõukoer tõuseb üles! Paganate ärarikkuja tuleb! Sinu linnad raisatakse ära!"

Siis teist korda Jumal manitses jälle, käskides rahvast pattudest ja oma himudest välja minna,

üteldes: "Metsaline tuleb!" - "Mina olen Jehoova, kes räägib õigust ja tõtt!" Sest Issand Jehoova ei tee midagi, kui Tema mitte ei ilmuta oma salajast nõu oma sulastele. Seepärast ütle neile: "Nõnda ütleb Issand Jehoova: Ei pea ükski Minu sõnust enam kauaks viibima!"

K o l m a s i l m u t u s ja hoiatus oli 1931. a. 3. augustil, hommikul kell 8.00. Siis kuulsin vabriku müra ja kära keskel hüüdmist, kes ütles: "Kartke Jumalat ja andke Temale au, sest et Tema kohtutund on tulnud ja kummardage Teda, kes on teinud taeva ja maa ja mere ja veeallikad!" (Ilm 14:7). Järgmiseks lauseks oli: "Kui keegi metsalist ja tema kuju kummardab ning võtab tema märgi oma otsa ette ehk oma käe peale, see peab ka Jumala kange viha viinast jooma" (Ilm 14:10-11).

"Vaata, Ma tulen nobedasti ja mu palk on minuga igäihte kätte tasuda, nõnda kui tema tegu on!" (Ilm 22:12).

N e l j a s i l m u t u s ja hoiatus oli 1932. a. üks nädal enne vana aasta lõppu. Olin oma toss ja Issanda ingel ütles: "Õeluse meri on uppujaid täis! Mine suurele turule ja laadaplatsile ja räägi seal."

Läksin. Jumal tegi mulle seal suure ukse lahti. Oli ka vastupanijaid, aga osalt ka vastuvõtjaid. Nii käisin 10 kuud iga päev suurel turul ja kuulutasin neile Jumala sõna. Ühtlasi käisin ka enne jutlust kirikutes ja palvelates peale koosolekute lõppu. Käisin ka maal laatadel ja turgudel. Selle töö kasu saab avalikuks igavikus.

Keegi noor tütarlaps, kes oli jesuiitide seltsi liige, kelle silmad Issand suurel turul avas ning patust üles äratas, kirjutas mulle järgmiselt:

Härra, Karl Reits!

Kas tohin Teid tülitada! Oli väga tähtis. Palun andke andeks, et nii Teid tülitati, kuid ei või teisiti! Kuulsin kord suvel Teie õpetust turu peal. Olin sel ajal suurim Jumala teotaja ja salgaja ning otsustasin Teile halba teha, kuid Jumal hoidis oma sulast ja ka mind. Kord käisin Teie juures. Kas mäletate üht noort tütarlast, kellele Teie evangeeliumi raamatu andsite? Tahtsin Teile kätte maksta, et kuulutate Jeesust. Minu südames oli hirmus viha usklite vastu, kuid nüüd on kõik teiseks muutunud. Palun Teid südamest - andke mulle andeks, mis ma olen Teile tahtnud teha! Andke ka mulle nii andeks, kui Jumal oma Poja Jeesuse Kristuse läbi Teile Teie patud on andeks andnud! Usun Teid, et Teile mulle, kui Jumala sulane, andeks annate! - Olen ka saanud auliselt päästetud Jeesuse Kristuse Jumala Poja vere läbi. Tema on mind - seda hirmsat teotajat - kui lammast, kes oli kadunud, üles otsinud ja ära päästnud. Tema arm ja halastus on minu, kõige suurema patuse, vastu väga suur olnud!

Au ja kiitus olgu Temale igavesti, halleluuja! - Jumal õnnistagu Teid, jah Teid, Jumala Sõna kuulutajat! Paluge ka minu eest, et ma Jumalale truuks jääksin! Issand kinnitagu Teid, truud kannataja ja võitleja!

Tallinnas. Seda soovib Issandas (allkiri)

Olgu siin veel seletuseks öeldud, et Karl Reits ei ole iialgi Jeesuse Kristuse tulemisele täpselt kindlat päeva ega tundi määranud, nagu paljud ususeltsid ja isikud seda on teinud ja ütelnud. Ka see olgu teada, et kõik tõelised p r o h v e t i d on maailma silmis koledad ja määratsejad olnud.

See on tõsi, et meie aegne rahva enamus on oma eluga üsna raisus ja neile on hädasti manitsust ja hoiatust tarvis. Kui nüüd Jumal - enne veel, kui Ta Poeg Jeesus Kristus kohtuks ilmub - laseb veel mitmesugused hääled rahva seas hüüda ja neid meelesparandusele kutsuda ning sõna-

kuulmata lastele kibedaid nuhtlusi ette kuulutada, siis on tarvis neid hoiatusi tähele panna ning vastu võtta ja meelt parandada.

Vend Reitsi manitsused ja hoiatused seisavad Püha Kirja põhjal - siis ei või neid mitte põlata, nagu apostel ütleb: "Ärgem pangem prohvetite kuulutust halvaks." (1Ts 5:20). Ärgem pidagem neid mitte tühiseiks!

"Kristlik Perekonnaleht" nr.10, 1935.a.

PROHVET AJASTUKAASLASTE LUUBIS

Mälestusi ja tähelepanekuid Karl Reitsist

Eestit on võrreldud Iisraeliga. Seda on prohvetlikult kinnitanud Juhan Liiv, kellest eespool juba kuulsime.

Kuid meie geograafiline asend ja ajalugu on sellele mõttele teisigi toonud. Huvituseta pole ehk seegi, et saime Jeruusalemma Kuldses raamatus inglaste järele kirjutatud teisena.

(KOMMENTAAR: Jeruusalemma Kuldses raamat on auraamat, kuhu kirjutatakse sisse kõik need riigid, kes on mingil viisil abi osutanud juutidele või Iisraeli riigile. Inglismaa nõutas Iisraelile maa tagastamist, Eesti aga andis esimese riigina maailmas juutidele kultuurautonoomia, mis nn. Eesti ajal ka ellu rakendati. J.H.)

Ka meil on Karl Reitsi isikus oma Joosius Ananuse poeg. Viimane kuulutas Jeruusalemmale 7 aastat ja 5 kuud üht ja sama: "H ä d a, h ä d a, h ä d a tuleb sine peale, vaene Jeruusalemm!" See hädahüüd vaikus, kui roomlaste poolt heidetud kivikuul prohvetit surmavalt tabas ja kelle viimasteks sõnadeks olid: "Häda ka mulle!"

Karl Reitsi hoiatavat "hädahüüdu" kuulis aga Eesti avalikkus tervelt 11 aastat.

Vend Reitsi tööle võtmisest kirjutab vend J. Laks.

"Jumal on jäänud printsiipiaalseks oma prohveti valikul. Vanasti ta võttis mehi karja juurest, võrkude juurest, põllult ja teeb seda nüüdki.

Meie silmad vaatasid parematele kogudustele, vaimulikumatele liikumistele, sealt otsisime mehi, keda Jumal tarvitab. Aga Jumal ei soovinud kasutada poolpruugitud vendi ega neid, kes kangesti ihaldasid olla prohvetid. Vend Reitsi võttis Ta usutuimast ümbrusest. See mees pole kulunud kirjatähe kuulutaja ega surnud sõna sulane. Teda valmistas Issand ise ja pani oma s õ n a ta suhu:

"HÄDA TULEB! PARANDAGE MEELT

Seda hüüdu kandis prohvet linnast linna, külast külla, kirikute väravaist palvelate uste taha.

See oli ärev sõnum keset vaikust, mis pani usuta ja ülbed inimesed raevutsema, kuid mõnegi mõtlema ja meelt parandama ning palvetama. See oli Issanda läkitus meie rahvale enne kohutavat katastroofi.

Kõige enam kuulutas vend Reits turul, sest seal oli võimalus rahvaga vahetult kokku saada: "Siin turul ei saa varsti kolme aasta vältel tuvi oma nokaga ivakestki!" - Milline olukord okupatsiooni ajal tõeks läks.

Praegu kannab endine turg prohveti poolt ennustatud ilmet. Sillutis kaevati üles, rajati haljasalad lilleklumpidega ja toodi kohale täpselt 25-aastased puud, millised palistavad praegu pargi Pärnu maantee poolset äärt.

Turul oli rohkesti lihaga kauplejaid. Nad käitusid alati ebaviisakalt ja nokkisid prohvetit sõnadega. Üks tooremaid pilkajaid oli keegi lihakaupmees Koort. Kord jõi ta toobist sooja kohvi,

kui saabus prohvet. Inetute sõnade saatel viskas mees talle kohvi näkku. Prohvet vaatas, pühkis siis vaikselt ja alandlikuks jäädes end puhtaks ja lahkus. See kaupleja aga kaotas hiljem mõistuse ja viidi vaimuhaiglasse, kus ta eluküünal kustus. Sinna kadus ka ta poeg.

Lihamüüjatel oli meeldivaks kombeks Reitsi kontidega pilduda. Kord ühel sellisel puhul pöördus prohvet pildujate poole ja ütles: "Loopige aga pealegi. Praegu on veal konte, varsti aga jooksete üksteise võidu kontide järele ja seisate järjekorras."

Ka see ennustus täitus.

Kord viskas üks turunaine teda halvaks läinud kurgiga. Reits pöördus rahulikult naise poole ja ütles: "Sa viskaid mind kui inimest, aga tea – sa viskaid Jumala prohvetit!" - ja ta lahkus. Hiljem hakkas selle naise käsi kuivama. Ta elas Mõigus, ja kui ta kohtas pärast tuttavat öde, siis rääkis ta temale selle loo tulemustest: "Mu parem käsi hakkas kuivama ja on võimetu. See on mulle Jumala karistus selle eest, et viskasin Ta prohvetit!"

Üks kalakaupmees esitas Reitsile kord ühe konkreetse küsimuse, millele prohvet sama konkreetset vastas, selle kohta, mis on tulemas. Vastus kainestas meest, kes jäi mõtlema. Ja kui ettekuulutus talle endale ja rahvale kätte jõudis, siis ütles see mees: "Mina häbemata läksin teda narrima!" Nüüd mõtleb see mees Jumala asjadest tõsiselt.

Jumal polnud unustanud ka kõrgemaid ametiisikuid. Prohvet sai ülesandeks minna kõnelema riigivanem K. Pätsiga. Nende vestlus toimus kolmel korral.

Pole teada, millise külastuse ajal riigiisa prohvetele eluaegset pensioni lubas maksma hakata, kui ta oma ringiliikumisest ja rahva hirmutamisest loobuks. Selle peale vastas jumalamees: "See pole teie võimuses mulle seda lubada, kuna teie omagi pension pole kindlustatud!"

Rahvale oli teada, et Päts ehitab endale hinnalise hauakambri, mis paiknes Metsakalmistul tema talu lähedal. Ka selle kohta teatas Reits: "Teie võite küll hauakambri ehitada, aga teie luud sinna maetud ei saa."

K. Päts käitunud rahulikult ja kuulunud prohvete teadaande ära. Siis aga asetanud käe prohvete õlale ja öelnud: "Kuule mees, sa oled nälja tõttu lolliks läinud. Mine kööki, las naised annavad seal sulle süüa."

Kuidas aga käis meie lugupeetud presidendi käsi tema eluõhtul, sellest on meil teada, et ta suri vaimuhaiglas. Mida ta arvas prohvete olevat, see tabas teda ennast.

Ka kindral Laidoneri tuli prohveteil mitmel korral noomimas käia. Kindral käitus aga prohveteiga toorelt, ei võtnud vaevaks temaga vestelda, vaid lasi Reitsi igakord vahistada, ja kord isegi ta kallal kumminuia tarvitada. Kuid ka tema pidi hiljem teadma, et ta juures oli korduvalt Jumala prohvet käinud.

Keegi rikas daam sai prohvete manitsusest väga ärritatud ja hakkas temaga tõrelema: "Mis te siin räägite ja rikute inimeste rahu!" Prohvet vastas kurjale naisele lühidalt, ilmutades talle peatselt saabuvat Jumala kohut.

Mõned päevad hiljem nägi prohvet oma silmaga pealt selle uhke ja jõuka naise kurba saatust, kui ta, peagi autosse pandi ja surnult ära viidi.

Ühele noorele baleriinile kuulutas prohvet, et ta saab käima kaltsudes. Hiljem küüditatuna, mõtles naine sellele sügavalt järele ja tagasi tulles olid tal usulised vaated.

Vend J. Laks jutustab: "Sattusin kord turu piirkonda ja kuulsin vend Reitsi manitsevat häält. Tõttasin ette, et saada selgemat pilti. Kostasid hüüded siit ja sealt: "Prohvet tuleb!" - "Prohvet tuleb!" - Rahvas hakkas liikuma. Paljud jooksid vastu, et selgemini näha ja kuulda.

"Estonia" ees avati äri ukсед ja härrased tõttasid ustele vaatama prohvetit. Vend Reits, pruunis jopes ja paljastatud peaga, astus rahulikult edasi ja hüüdis oma sõnumit.

Pidin imestama seda sügavat tõsidust ja süütunnet nende härrasmeeste vaateis, kui nad pilkudega meie kodumaa prohvetit saatsid. Seekord polnud ei pilget ega naeru ka turupubliku suus. Turg oli siis "Estonia" esisel väljakul. Reits oli sel korral oma eesmärgi saavutanud. Kuulajad olid tõsiselt mõjustatud ja mõtlesid tõsiseid mõtteid.

Vend Reitsi kõrv oli alati avatud taevast tulevate korralduste vastuvõtmiseks ja mitte alati ei olnud see seotud vaid turu miljöoga.

Keegi pealtnägija jutustab: "Tallinna Viru tänava koolitarvete äri vaateakna juures peatus keskmist kasvu brunett mees. Silmates aknal koolikella, ütles talle vaikne hääl "Mine, osta see kell ära!" See käsk oli vii tugev ja veenev, et mees ei saanud teisiti, kui et sisenes ärris ja ostis kella. Väljudes ärist seisis ta küsimuse ees: "Mida teha kellaga?" - Tänavale jõudes sai ta käsu:

"Võta kell ja helista seda!" Mees tegi, nagu teda kästi. Rahvas jäi peatuma ja ootas nagu mehelt midagi.

Nüüd sai mees korralduse taevast, kõnelda seismajäänutele nende meeleparanduse vajadusest, kuna suur häda on tulemas. Mees tegigi korralduse kohaselt ja teatas seda mitmel korral seal. See mees oli Karl Reits.

Jumalalt saadud ülesannete teostamine valmistas prohvetile eriti ta töö algupoolel tohutuid raskusi. Talle sai korduvalt protokolle tehtud, milles teda süüdistati liiklustakistuse tekitamises ja avalikes kohtades loata koosolekute pidamises.

13-nel korral on teda arreteritud, mitmel korral kumminuiaga löödud, ja üheainsa kuu jooksul on ta pidanud 12 ja 1/2 ööpäeva linna arestimajas mööda saatma. Kuid vabanemise järele oli ta esimeseks käiguks minna jälle turule või laadaplatsile evangeeliumi kuulutama.

Nii järgnesid karistused karistustele. Kord küsis vanglaülem ta käest:

"Miks sa kõneled tänavatel, kui see on keelatud?" Reits kostis: "Ristitud paganate pärast!"

"Kes need on?"

"Sina oled üks neist."

Temaga käituti halvasti. Kuid vaatamata sellele, kuhu teda viidi, või ise läks, oli tal alati prohvetlik sõnum huulil: "H ä d a t u l e b !" - Seda kuulutas ta ka ametivõimudele. Nähes mehe julgust, muutusid nad hiljem prohveti vastu leebemaks. Üks neist viis ta kord kõrvale ja andis sõbralikult head nõu: "Kui tahad oma läkitust rahvale avalikus kohas edasi anda, siis ära jää seisma, vaid liigu aeglaselt edasi ja kõnele, mis südamel on. Siis ei teki rahvakogunemisi ja ametivõimudel pole põhjust kimbutamiseks."

Hiljem prohvet toimiski saadud vihje järele.

Reits oli üsna pea pärast sõjavanglast vabanemist ja kodumaale jõudmist hakanud sidemeid looma kohaliku Vennaste Kogudusega. Kuid ta kurtis, et sealsed vennad muutusid ta vastu peatselt külmaks ega tahtnud tema läkitust võtta Jumala asjana. Keelasid tal sel teemal rääkimise, ja kõikjal, kuhu ta läks, püüti teda nurka suruda, kui isehakanud prohvetit.

Pakitsev käsk kuulutamiseks ei andnud aga talle rahu ja ta hakkas otsima ummikust väljapääsu.

Kuuleme, mida kõneles selle kohta meile hästi tuntud vend J. Lilleorg, kes nüüd küll juba Issanda rahu on, kuid kes sel ajal kuulus samuti Vennaste Koguduse kuulutajate vendade perre: "Kui olid teoksil üle-eestilised evangeeliumi kuulutuse üritused ja Tallinna Vennaste Kogudusejuhtkond oma kutsetöölisi kakshaaval välja läkitas, siis ignoreeriti alati vend Reitsi ning keegi ei tahtnud temaga ühiselt evangeeliumi kuulutama minna.

Ühe sellise aktsiooni ajal, kui olin koos vend Naelaga Viljandi rajooni määratud, tuleb meie juurde vend Reits ja räägib kurvatooniliselt: "Keegi ei taha mind enesega kaasa võtta kuulutustööle, aga sõna põleb nii väga südamel, vennad! Ehk leiate teie võimaluse minu ligi võtmiseks."

Loomulikult andsime oma nõusoleku ja seekord külvasime sõnaseemet seltsis.

Tavaliselt varustati välja läkitatuid nii sõidu- kui ka päevarahadega, kuid vend Reits jäeti sellest kõigest alati ilma. Sellistel puhkudel liikus vend oma suure Juhi eeskujul - jalgsi, paremal juhul jalgrattal ja toitis end sealsamas keedetud herneste ja ubadega."

Üksikasjalisemalt teab sellest rääkida ka vend Aleksander Tikenberg, kes samuti kuulus siis Vennaste Kogudusse.

"Vend Karl Reitsiga sain heaks sõbraks ja vennaks 1925. a. Kuulsin venna enese suust, et Jumal oli temaga tegelema asunud juba Esimese Maailmasõja päevil.

Kuuludes mobilisatsiooni alla, pidi ta oma perekonna keskelt lahkuma, et sõjateele minna. Enne Tallinnast ärasõitu palus ta oma kodus: "Jumal, kui sa mind sõjast mu perekonna juurde eluga tagasi tood, siis tahan ma oma elu Sinu teenimiseks täiesti üle anda ja Sinu tunnistajaks hakata!"

Jumal kuulis ta palvet, hoidis teda rindel surmava kuuli ja tagalas Saksamaal patuelu eest ning tõi ta tervelt kodumaale tagasi.

Oma tõrkumise tõttu Jumalale antud töötuse korduvalt edasilükkamise pärast, tuli tal mitu rasket katsumist üle elada. Nende lõppedes alistus vend ja ta kasvamine usus, armus ja pühitsemises võis alata.

Kord olime koos Pääskülas Nugisoo palvelas evangeeliumi kuulutamas. Teel oli vend mulle kõnelenud, et tal on raskusi pühitsuselus, kuna ta pole veal vaba suitsetamisest.

Sama päeva õhtupoolikul läksime seltsis Pääsküla Jaagu talusse, kus palvetundi peeti. Seal palusime venna eest Jumalat, ja ta saigi nikotiini orjusest vabaks.

Reits oli vähese sõnaga mees ja tal oli mitmeid probleeme. Ühel suurel kirikupäeval Tallinnas oli ka vend Reits pealt kuulamas, kuidas ülevabariigilist usuelu taset mõõdeti, kus usuelu viljakuse mõõdupuuks arvati koguduseliikmete armulaua käijate arvu. Ja see oligi kõik.

Inimesed uskusid õpetust, et armulaua saab patud andeks ja armust usu läbi õndsaks. Elada aga võis kuidas keegi tahtis ja rahakott võimaldas. Isegi kõik kiriklikud perekonnapeod, nagu pulmad, laste ristimised, leeripäevad, matused - muutusid suurteks joominguteks ja tantsupidudeks. Kes siis seda kõike kaasategemise asemel hukka mõistsid, mõisteti lahusulisteks. See kõik aga kurvastas vend Reitsi, kes juba sel ajal tundis käsku: "Häda!" hüüdmiseks. "Armuaeg astub viimaseid samme, karistused seisavad ukse ees."

Ta rääkis vendadele, et temal on käsk prohvetliku ilmutuse läbi minna rahva hulka ja neile hüüda: "Armuaeg lõpeb, parandage, meelt ja pöörduge patust!"

Ta lisas: "Kui rahvas oma vürstide ja preestritega eesotsas Jumala hoiatust kuulda võtab ja meelt parandab, siis jääb karistus ära."

Kuid isegi enamus kuulutajaid vendi ei kiitnud seda heaks. Vend Reits kuulus küll Vennaste Koguduse paljupealisse perre, kuid rahva pattude pärast prao ees seista tuli tal siiski üksi." (Hs 22:30).

Ta avalikuks saamise esimeseks sammuks tuleb arvata hetke, mil ta kriidiga oma tööriistade kapi uksele kirjutas: "Armuaeg lõpeb!"

Hiljem ütles Issand talle vaikse kuuldava hääle kaudu: "Mine Jaani kirikusse, kus rahvas on kogunenud ja ütle: "Rahvas, pane tähele ja paranda meelt! Paluge Jumalat, kes on teinud taeva ja maa, sest rasked ajad on ukse ees. Häda tuleb rahvaste peale, kellel pole Jumala kaitset!"

Enamus ei võtnud kuulutust vastu ja kirikumees viis ta välja ja keelas tagasi tulemast. - Sama kordus ka Kaarli kirikus, kus teda hüüti segaseks meheks ja talutati samuti kirikust välja.

Hiljem tarvitas ta oma läkituste edasiandmiseks kirikute ukseesiseid

Kord nägin teda pühapäeva hommikul Tallinna Vennaste Koguduse vanas palvelas. Kui rahvas kogunes, siis vend Reits tuli sinna ja pani seinale loosungid, millele oli kirjutatud Ilmutusraamatu 14:9-10: "Kui keegi metsalist ja tema kuju kummardab ja võtab tema märgi vastu oma otsa ette ja oma käe peale, see peab ka tema vihakarika seest jooma, mis on segamata valatud tema vihakarikasse."

Rahvas kogunes vaatama, mõned ohkasid ja ütlesid: "Jah, see aeg on ukse ees, see tuleb!"

Siis astus vend Vanajuur kurjustades ligi, kes oli koguduse juhatuse sekretär, ja keelas vend Reitsil loosungite ülespanemise. Kiskus siis seinal rippuvad lehed alla, viis nad palvela eeskotta ja viskas seina ääres asuva kapi taha, öeldes: "Nende koht on seal!"

Vend Reits jäi kurvalt seisma, rahvas tema ümber kahes leeris, kui ta vend Vanajuure poole

pöördudes ütles:

"Vend Vanajuur, kas sa jääd kohtus seisma?"

Jumala kohus venna juures ei lasknud end kaua oodata. See algas üsna pea juba siinses elus. Ta silmavalgus kustus ja ta pidi 10 aastat pimedana nurgas istuma, et sellejärele astuda siinses elust Aruandja ette.

1932. a. viimastel päevadel sai vend Reits Jumala käest uue ülesande: "Mine suurele turule ja laadaplatsile, sinna tulevad kõigist linna osadest rahvast kokku, räägi seal!" oli talle Jumal öelnud.

See oli talle raskeks ülesandeks ja nõudis temalt Jaakobi viisil võitlemist, et Jumala kutsumusele ustavaks jääda. Ja 1933. a. algas ta oma missiooni turul:

"Häda tuleb, parandage meelt! Ilmutusraamatu nuhtlused on algamas!"

Rahvas vihastas: „Häda pole kusagil näha, mis sa karjud!“ Ähvardused, vandumised tulid esile, aga oli ka neid, kes sõna südamesse võtsid.

Varsti tuli politsei ja viis venna ära. Algas pikem võitluse periood turuprohveti ja politsei vahel, mida tähistasid kümned vahistamised, protokollid, ähvardamised ja siis vabastamine, et taas uuesti alata.

Käisin vahetevahel talle kaugelt järel, kuna tahtsin kuulda ta kõnet. Ta oli tõesti prohvet.

Turul kõndides ja kõneldes ta ei teretanud kedagi tuttavatest. Ta pilk oli suunatud kaugele ja vaade tõsine, rühilt ja välimusest soliidne.

Üks kallis vend, kes juba hauas, nägi oma silmadega peal, kui üks turunaine talle vastu läks ja vihaselt karjudes mädanenud kurgiga talle vastu nägu viskas. Vend Reits pühkis näolt selle ära ja ütles: "See on tõde, mis ma räägin. See saab tulema, aga see käsi, mis mind viskas, on ära neetud!" - ja sammus ise edasi.

Kui prohvet oli umbel 100 meetrit edasi jõudnud, siis see naine, kes oli askeldanud oma vankri juures, karjatas äkki. Ta oli kukkunud ja oma käeluu murdnud ja purustanud. See sündmus levis turul kulutulena laiali ja Reits muutus kohalolijate silmis piiblikangelaseks. Jumal oli ta prohveti ametit kinnitanud ja nüüdsest peale oldi oma sõnades prohveti vastu hoopis tagasihoidlikumad.

Sama perioodi algust tuleb arvata ja tema lahkumist ajalikust teenistusest "Ilmarise" tehase, kus ta aastaid oli töötanud rauatreialina.

Nüüd pandi vend Reitsi kannatlikkus proovile, kuna töökoht ei maksnud talle töötasu sihilikult kätte ja laskis kümneid kordi selle järel käia. Vend Reits andis siingi jumalamehe mõõdu välja ega pööranud kohtu poole, vaid Jumala poole, kes lõpuks asja korralikult ka lahendas.

Reits läkitati ka riigijuhtide juurde ja lasi neile öelda, et nad üleriigiliselt paastu- ja palvepäevad välja kuulutaks ja kogu rahvast üles kutsuks Jumalalt armu ja halastust anuma. Kuid teda naerdi välja ega võetud kuulda.

Ta jäi siiski ustavaks sõnumi edasiandjaks, mis Jumal ta suhu oli pannud. Reits ei kartnud inimesi, sest See oli oma Vaimu läbi suurim tema sees, kes teda välja oli läkitanud.

Venna missiooni ülesanne viis teda ka provintsi. Oma väljasõitudel külastas ta linnu, aleveid ja külasid. Kõikjal oli ta kuulutuseks: "Parandage meelt ja pöörduge patust, otsige Jumalat, lugege Ta Sõna. Karistused on tulemas!"

Ühe sellise reisi tegin vennaga kaasa. Sõitsime jalgratastel. Jõudsimme kusagile küla lähedale, kus rahval, keda võis põllul olla 40-ne isiku ümber, oli käsil kartulivõtmine.

Vend Reits peatus ja asetaski ratta kiiresti maantee äärde küljeli, pani siis käed oma suu juurde ja hüüdis:

"Hallo! Hallo!" - inimesed tõusid püsti ja vaatasid meie poole küsides: "Mis on?"

"Kas teie olete Jumalat palunud, et hoitud saada, sest karistused on tulemas meie rahva peale, kui meie ei pöördu ja ei jäta maha oma patuelu?!"

Kartulivõtjate hulgast hüüti vastu: "Kust teie seda teate?"

Reits vastas: "Jumal on mulle seda teada andnud ja on käskinud teile prohvetikult hüüda:

Häda tuleb! Armuaeg lõpeb!"

See kutsus põllul viibijate keskel esile ägestumise. Oli kuulda vihaseid vastuhüüdeid. Kostsid sõnad: "Niisugused rahurikkujad tuleks kaotada maa pealt!" jne.

Oli raske tema kõrval seista. Pöörasin ennast seljaga rahva poole, et mind ära ei tuntaks, sest üldiselt oli arvamus, et Reitsil on vale vaim. Ka usklikkude keskel oli neid palju, kes venda kahtlasena võtsid.

Vend Reits vastas põllul häirituile Jumala Sõnaga: "Häda neile, kes käima peal, siis kui häda tuleb..." Mis tähendas seda, et jätke kõik ja pöörduge suure paastumise ja palvega Jumala poole. Kahjuks rahvale jäi sõnum arusaamatuks, sest kuulsin nende keskelt hääli vastu ütlevat: "Mis niisugune karjub? Kust see häda tuleb? Sõda alles lõppes ja nüüd jälle häda tuleb. Ei see saa õige olla!"

Aga kellel oli Vaimu kõrv, ütlesid: "See on õige, üks häda on ära läinud, teine tuleb jälle."

Tallinna Vennaste Kogudus saatis vendi, kes soovisid ja kellel oli võimalik, pikemaks ajaks kodunt eemale Lõuna-Eestisse evangeeliumi kuulutama ja toetas neid Sinoodi otsuse põhjal sõidurahaga.

Vend Reits oli ka valmis sõitma ja palus enesele ka sõiduraha, kuid temale öeldi ära, sest koguduse juhatus oli otsuse vastu võtnud - vend Reitsile mitte toetust anda - kuna tal olla vale vaim. Kui vennad, kes rongiga olid välja sõitnud ja nädalapäevad juba kohapeal viibisid, jõudis ka vend Reits sinna ja kõneles vendadele, kuidas ta Jumala abiga ja juhatusel teal olles mitmel laadaplatsil oli peatunud ja seal prohvetlikult evangeeliumi kuulutanud.

Ta sõitis ka talve ajal jalgrattal, mässides lambanahad põlvede ümber ja rinna ette, pani nahkkindad kätte ja vildid jalga ning selles varustuses sõitis ta ka sel korral vendadele järele.

Vend Reits rääkis, kui ta oli jõudnud Tõrva linna, et siis peetud seal läheduses laata (Helmes), ja ka seal laadal oli ta kõnelnud rahvale ukse ees seisvast hädast ja kohtust. Jutt temast, kui Tallinna turuprohetist, levis kulutulena laadaliste seas. Rahvas jooksis kokku ja neil oli soov kõigest rohkem kuulda. Vend Reits määranud siis õhtu kokkutulekuks ja kutsunud neid Helme Vennaste Koguduse palvelasse koosolekule.

Kui vend ettenähtud ajal kohale jõudis, oli mahukas palvela uudishimulikest kuulajatest tulvil.

Sel õhtul laskis Jumal kohut ja karistust kuulutada, kui nad patust pöördumise manitsust tähele panemata jätaavad.

Jumal teab, kui palju oli neid, kes sel õhtul manitsust tõsiselt võtsid ja meelt parandasid. Ent enamus jätkas vanas vaimus ja pidi karistuse vastu võtma, koristades oma külvi.

Karistus ei lasknud ennast kaua oodata. Teise Maailmasõja apokalüptilised ratsud hajutasid ülikud, hävitasid Kiideoni "õlarüüks" kujunenud Helme kiriku ja 70% Tõrva linnast. - Suur Jumal polnud ka siin midagi enne hoiatamata ette võtnud.

Vend Karl Reits maitstes osadust kõigi nende usklikega, kes tunnistasid Jeesust Kristust oma Päästjaks, vaatamata nende usuringkonda kuuluvusele. Pööramata pastoreid nimetas ta aga palgalisteks.

Vennaga omavahel olles küsisin temalt: "Kuidas sa oled neid taevaseid sõnumeid ja korraldusi vastu võtnud?"

Reits vastas: "Olen seda kuulnud selge füüsilise hääle, kaudu." - Ja ta ütles: "Mulle öeldi vastavad kirjakohtad, mida võisin Piiblist leida ja kontrollida. Kõik need sõnad olid üksteisega seoses ja tabavad. Kui oleksin neid ise katsunud Piiblist leida, siis oleks see mulle raskeks ja aeganõudvaks kujunenud."

Ja tõesti, kus vend iial rahva vastu hüüdis, tegi ta seda vaid Jumala Sõnaga. Usklikud, kes olid Piibliga kodusemad, võtsid vastu ja võisid veenduda, et läkituses oli venna sõnu hoopis vähe.

Ja ükski prohvetiläkitus polnud ilma sõnadest: "Häda tuleb, parandage meelt!"

Kõik end Karl Reitsi poolt ennustatu on nüüd ajaloona meie seljataga ja meie võime vaid

kinnitada Piibli sõnu:

„Tõesti Issand Jehoova ei tee midagi, ilmutamata oma nõu oma sulastele prohvetitele.“ (Am 3:7).

Vend Reits oli, nagu ta seda ka ise kinnitas, Püha Vaimu ja tulega ristitud. Ta prohvetiamet ei piirdunud ainult Jumala poolt talle vahetult antud "häda ja kohtu" kuulutuses ja selle edasiandmises, vaid palju enamas. Ta võis politseinikule, kes teda lõi, öelda, et see oma vormi kaua ei kannu, - ja teisele, juurdlevale skeptikule, otsekui oma prohvetluse kinnitamiseks öelda, kui palju raha sellel parajasti rahakotis oli.

Tema palvetele ja haigetele käte peale panemisele ning õliga võidmisele järgnes tervise taastumine. See kinnitas mitmeid, ja sellest rääkisid ka mitmed, kellest mainin Alide K-d Tartust, kes seda võis kogeda oma sõbranna tervenemisel Tallinnas.

Ta nõuanded olid õiged ja sõnad julgust sisendavad, nagu Elli Rohtla oma kogemuste põhjal sellest jutustab:

"Olin vist 25-aastane neiu. Istusin Tallinnas Immaanueli kirikus koori peal, siis tuli sinna üks väiksemat kasvu mees, keda ma ei tundnud. Koosoleku lõpul hakkas ta hüüdma:

"Häda tuleb siis ja häda Tallinna linnale!" - Rohkem teda ei lastud rääkida ja sunniti vaikima. Inimesed vaatasid talle järele nagu nõdrameelsele või segase vaimuga inimesele, ja mina mõtlesin niisamuti.

Aastad möödusid väga kiiresti. Olime jõudnud 1941. aasta suvesse. Kaugel kõnelesid juba Teise Maailmasõja kahurid. Õhk oli täis pinget ja nõutust. Ka minu hinges valitsesid rasked mõtted.

Viibisin Järva-Madisel, kus kohtasin seda meest jälle. Ta pidas seal vaimulikke koosolekuid, ja meie laulsime seal koosolekul. Seal tundsimme ühiseid mõtteid, ühist teed - Suure Meistri põllul töötades. Siis oli õudne aeg ja palju halbu asju sündis seal. Kartsin rattaga sõites koju minna ja kurtsin talle oma muret. - Ta ütles: "Ära kardada, kui sa pole roojane, siis ei puutu roojane sinusse."

Haarasin usus sellest sõnast kinni ja sõitsin rattaga julgesti sealt mööda, kus teadsin, et seal hädaoht varitsemas on.

Need vend Reitsi poolt öeldud sõnad trööstisid ja julgustasid mind siis, ja on mind ka hilisemas elus mitmelgi korral julgustanud."

Aga enda kohta ütles Reits seekord: "Aga m i n d nad tapavad küll."

Kõik see, mida ta kuulutas, on meie kätte tulnud, aga siis me ei mõistnud seda: "Ärge mõistke kohut, et teie peale kohut ei mõistetaks. Ja ärge rutakem otsuste tegemisega."

Olge kuulekad Jumala noomitustele.

Lõpuks näide tema leidlikkusest Suure Meistri teenimises. Oli pühapäev ja vend Reits Vennaste Koguduse noorema põlvkonda kuuluva venna K-ga jalgratastel evangeeliumi reisil provintsis.

Teel sõitis neist mööda autobuss, millel vähese edasisõidu järele tekkis rike. Buss peatus ja juht asus riket kõrvaldama. Reisijad aga väljusid bussist värskendava õhukümbeluse võtmiseks.

Järele jõudes katkestas ka vend Reits edasisõidu, aetas jalgratta, teeserva, võttis portfelligist prohvetliku sisuga planketid - ja oskas neile bussi kerel koha leida ning hakkas neid ümber kogunenud reisijaid Taevajumala hoiatustest informeerima.

Kuigi rike kiiresti kõrvaldati, piisas seisujast siiski peamise edasiandmiseks.

Õde Johanna Kõrge kirjutab oma mälestustes Karl Reitsist:

"Mäletan seda aega, kui Karl Reits kuulutas Tallinna turul ette raskeid aegu, mis meie linna rahvale ja kodumaale pidid tulema. Paljud naersid ja pilkasid teda seepärast.

See oli 1939. a., kui ma ühel hommikul läksin Tallinna turule. Seal seisis Karl Reits 1905. a. ohvrite mälestussamba juures suurel turul. Minu sinna jõudes hakkas ta aeglasel sammul edasi minema. Ma käisin tema järel ja kuulasin, kuidas ta kuulutas suurt häda ja viletsust ning rahva

väljarändamist, mis meie maale ja linnadele pidi osaks saama. Inimeste hulgas oli kuulda pilget ja naeru. Ma juhtusin nägema, kui üks naine teda viskas mädanenud apelsiniga ja teda sõimas.

Reits ütles: "Jumal ei ole andnud toitu selleks, et seda jalgade alla loopida!" - Ma ei kuulnud seda, mis temale vastati, kuid kuulsin, kui ta. Ütles: "See aeg ei ole enam kaugel, kui lähete turule korvid käes ja tulete tühjalt tagasi. Võite osta sealt ainult lilli."

See täitus saksa okupatsiooni ajal.

Veel ütles ta: "Jumal on oma palge ära pööranud meie rahva pealt, ja tulemas on rasked ajad."

Siis küsiti temalt, et missugune see häda siis on ja kust poolt ta tuleb.

Ta ütles: „See tuleb i d a s t !“

Küsimine: "Mis selle häda nimi on?" - Ta ütles: "M e t s a l i n e on selle häda nimi."

Nüüd küsiti: "Millest me võime seda häda ära tunda?" - Kuid seda küsiti pilgates.

Ta ütles: "See kannab metsalise märki." Siis küsiti jälle pilkavalt, et mis see metsaline siis ka tegema saab?

Prohvet vastas, et ta saadab korda hirmsaid tegusid, väga palju pisaraid ja häda.

Veel küsiti: "Kas ta jääb kauaks?" Ta vastas, et lühikeseks ajaks. Siis tuleb t e i n e m e t s a l i n e, kes samuti saadab korda hirmsaid tegusid, palju pisaraid ja palju leina.

Nüüd küsiti, et kui kauaks see metsaline siis jääb. - Vastuseks oli: "Ta on kaks ja pool aega, siis tuleb e s i m e n e metsaline tagasi ja teeb jälle veel hirmsamaid tegusid. Suured rahvahulgad põgenevad, on ahastust ja valu, palju pisaraid ja kannatusi." (Need kaks metsalist on Vene ja Saksa).

Salle peale Oks noormees lõi teda vastu suud. Reits ütles temale:

"Sinagi saad seda häda tunda."

Ma kuulsin igasugust pilget ja naeru tema arvel.

Kuid vend Reits tõstis käe taeva poole üles ja ütles: "Kui teie meelt ei paranda ja Jumala poole ei pöördu, siis saate näha, et Tallinn põleb kui küünal. Teie hirmsad teod on tõusnud Jumala ette!"

Korraga ilmus politseinik ja viis teda minema. Reits ütles politseinikule: "Teie võite mind viia ja ka tappa, aga ma ütlen teile, et seda vormi teie kaua enam ei kannan!"

Veel ütles ta: "Tuleb aeg, kus on paljudel inimestel h e a e l u ja paljud juubeldavad maailma rõõmudes ja nad ei tea, mida selle ajaga teha. Aga see aeg ja h e a e l u ei kesta kaua, see võetakse varsti ära. Kuid siis on ka neid, kes oskavad tänada Jumalat selle lühikese aja sees, kuid neid inimesi on vähe."

Ka vend Reitsi kuulutustöö ajal oli neid, kes teda oma pilkudega ja palvetega saatsid. Mitmed läksid isegi rahva nähes tema juurde ja püüdsid teda kinnitada, kuigi ta ei vajanud seda, sest Kõige kõrgem Kinnitaja kõndis ise oma prohveti kõrval.

Üks julgemaid astus avalikult rahva nähes ta juurde ja hakkas teda suure häälega tänama ning talle Jumalalt õnnistusi paluma. See, kes seda eemalt jälgis, märkas, et vend Reits nagu ei kuulnudki seda, sest midagi ei lasknud seda märgata ta käitumisest. Endiseks jäi prohveti samm, hää ja läkituse sisu.

Lõpuks esitan kahe, sel ajal veel noore venna tähelepanekuid K. Reitsi missioonist. Need on V. Parum ja V. Niit.

Vend Parum jutustas: "Aega ma enam õieti ei mäleta ja noore usklikuna ei taibanud ma sündmust värskest üles märkida, kuid juhtum, mille tunnistajaks võisin olla, pani mind imestama. - Ühes Tallinna suuremas kirikus oli mingi vaimulik konverents. Oli ilus pühapäev ja rahvast palju kiriku ümbruses liikumas. Et mind olid usuasjad hakanud huvitama, siis jäin ka mina selle kiriku väravasse peatuma. Väravast sisse vaadates nägin kõigepealt ühte meest, kes asetab plangu külge valgest paberist plakatit, millel oli suurte tähtedega kirjutatud prohvetite raamatuist Piibli salmid.

Mõtlesin selle olevat ühenduses kiriku konverentsiga, sest need salmid kõitsid kirikuliste

tähelepanu. Siis aga nagin ühte teist meest, kes tuli otse kiriku suunas. See oli üks Tallinna suurema Vabakoguduse nimekas jutlustaja, tugev ja suurekasvuline, kuid halva kõnnakuga. Ta jäi selle väikesekasvulise mehe juurde seisma. Ma ei maleta kõiki sõnu, mida ta ütles, aga see, mida ta ütles, oli vihase ja käskiva tooniga öeldud: "Mine siit ära!"

Mees, kellele seda öeldi, oli väga vaikne ja mulle näis ta ka sõnakuulelikuna, sest ta hakkas kohe ettevaatlikult oma Piibli salmidega plakateid plangult maha võtma, sealjuures ütles ta väga tagasihoidlikult: "Mina lähen siit küll ära, aga tuleb aeg, kui selle kiriku uksest keegi enam sisse ei lähe."

See kirik põleski 1944. a. sõjakeerises maha.

Minule jäi see mõistatuseks, miks üks vaimulik ajas teise vaimuliku piibliseletaja, kiriku väravast minema. Mina selle asemel oleksin kutsunud teda sisse. See oli sama mees, keda rahvas turuprohvetiks oli hüüdma hakanud. Ta - hüüdis turul ja teisteski kohtades: "H ä d a t u l e b! H ä d a t u l e b!"

Rahvas kohtles teda halvasti ja ka vaimulikud ei mõistnud teda. Nad mõtlesid: Kust meile küll võiks häda tulla? Meie majandus on õitsval järjel ja rahvas sammub suurele kultuursele arengule vastu."

Seda otsust võib seletada vaid tundmise võime kadumisega.

Oli 1940. a. Ülestõusmise pühad Tallinnas Veerenni tänava Metodisti kirikus peeti järjekordset usklike alliansskonverentsi. Hommikupoolne päevakava oli lõpule jõudnud ning kokku tulnud rahvahulgad kasutasid ilusat päikesepaistelist ilma kirikut ümbritsevas õues liikumiseks.

Vend Reits, kellele oli konverentsi juhatuse poolt kirikus esinemine keelatud, tarvitas nüüd konverentsitöö vaheaega õues olevale rahvale Jumala hoiatuste edasiandmiseks.

Ta oli valmistanud piiblisalmidega loosungid ja kinnitanud need värava lähedale plangule, mida rahva poolt huviga loeti. Ise aga seisis ta kõnnitee äärel, selle kallakul ja luges paberilehtedelt ümbritsevale rahvale ette hoiatavat prohvetikuulutust.

Paistis, et teda kuulati suure huviga. Konverentsi juhtkond oli ilmselt venna Reitsi teotsemisest häiritud. Teda püüti mõjutada, et ta loosungid maha võtaks ja lahkuks. Isegi politseiga ähvardati.

Kuna prohvet polnud veel oma lugemisega lõpule jõudnud, nihkus ta lugedes sammhaaval värava poole ja plangul rippuvatele plakatitele lähemale. Kuid nähtavasti tema aeglane taganemine tegevusväljalt ei meeldinud ühele konverentsi juhtidest, kes unustas ennast ja tõttas - jalavigastusele vaatamata - vend Reitsi otsekohe lahkumisele sundima. See toimus nii hoogsalt, et kui keegi lähedal seisjaist poleks teda viimasel hetkel abistanud, siis oleks ründava venna komistamisele järgnenud kukkumine kurvalt lõppeda võinud. Tegu saatsid kaskivad sõnad: "Mine siit minema! Mis sa siin oma väljamõeldisi inimeste eksitamiseks loed!"

Prohvet vastas, pikkamisi värava poole taandudes: "See pole mina väljamõeldis, vaid Tõe Jumala hoiatav läkitus rahvale, selle tõenduseks saad märgi: mine Pärnu mnt. teatud tänavate ristumiskohale, seal leiad avarii ohvrina surnud inimese."

Seda kontrolliti ja leiti, et see tõesti nii oli.

Õhtusel koosolekul oli vend Reitsil korda läinud ennast poetada rahva sekka üleval rõdul, kus ta vaikselt oma aega ootas. Pärast konverentsi lõpupalvet, mida pidas vend Tombo, tekkis väike paus. Ja just seda momenti oskas vend Reits ära kasutada, et koosolijaile ütelda:

"Teie olete armuaega lahjalt kasutanud, nagu palgalised. Nüüd on see armuaeg lõppemas! H ä d a t u l e b!"

Olles need sõnad öelnud, tõttas ta rõdult alla õue ja pääses sealt ka takistamata välja.

Siis kaheldi vend Reitsi prohvetearingute ehtsuses. Nüüd mõistame seda, sest aeg on neid kinnitanud. Eriti seda osa, mis käsitas Teise Maailmasõjaga seoses olevaid sündmusi. Ja selle põhjal võime uskuda, et see osa, mis ta ennustustest veel täide minemata on, ka õige aja saabudes

täitub.

Jäägu meile meelde apostel Pauluse manitsus: "Ärge pange prohvetlikku kõnelemist mitte halvaks" (1 Ts 5:20).

PROHVET INIMESENA

Karl Reits sündis Tallinnas kaupmehe neljapealises peres: Oskar, Anna, Sohvie ja Karl - nii olid nende nimed. Tulevase prohveti lapsepõlv möödus muretult kodus, kus valitses jõukus ja näiliselt ka jumalakartus.

Ta usuhoone alusmüüri rajamisest võtsid ühiselt osa kodu, kool ja kirik, millist koostööd suunas ja sidus usklik tädi oma eestpalvetega.

Karl oli vaikse ja tagasihoidliku iseloomu ja aruka taibuga poiss, kes iseloomu vooruste tõttu mõnestki halvast mõjust hoitud sai.

Ta ei hakanud linnakooli lõpetamise järele taotlema teaduse kõrgusi. Edasiõppimise võimalusi tal oli, ta valis aga tagasihoidliku rauatreiali eriala.

Poiss, kes juba linnakoolis võis saksa keeles nii arenenud olla, et nõudlikud sakslased võisid teda tõlgi ja vangide ülemana tööle rakendada, pidanuks edasiõppimisel edu saavutamiseks teistelgi aladel võimekas olema.

Ent siin märkame Jumala juhtivat kätt tulevase prohveti elu kujundamisel, kelle sisse juba rinnalapse päevilt jumalakartuse salaasi idanema pandi.

Abiellus võrdlemisi noorelt. Ta elukaaslaseks sai Kursi kihelkonna, Puurmanni valla, Pikknurme küla, Kiisa talu peretütar Anna Amor. Viimane oli ilusa välimuse, hea südame ja meeldiva olekuga neiu, kes koolitarkusele lisaks oli otsitud õmbleja ja eeskujulik majapidaja.

Et kõik eelpool öeldu Anna kohta paljad sõnad polnud, vaid et tal inimesena pidi olema hulk muidki voorusi, selgub sellest, et Karli vanemad, kes olid oma tulevast miniat palju varem igakülgselt tundma õppinud, soovitasid temale tingimata Annaga abielluda, vaatamata sellele, et ta Karlist kümme aastat vanem oli.

Pruut pidi veetlev olema, sest kui peigmees teda esmakordselt nagi, ei suutnud armastuse puhkemist miski enam takistada. See polnud mingi tunnete puhang, vaid armastus esimesest silmapilgust, mis pidas vastu aastaid kõige ahvatlevamaile kiusatustele. Laulatuse puhul altari ees antud truuduse tõotusest poleks üksi küll piisanud.

Pereisa igatses koduste järele sõjavangina Saksamaal viibides. Kui olukord lõi kujutluse, mille järgi kokkusaamine peatselt pidi teostuma. Siis tegelikult tuli tal selle täitumist ligi 3 aastat oodata. Seda arvasin võivat välja lugeda Karli poolt kodustele saadetud Jõululäkituse väheldastest sõnadest:

Häid Jõulu pühi kõigile!

Palju tuhat tervist ja mitu miljonit musu saadab Sinule ja Vollile Sinu Karl ja papa. Varsti tulen koju, kui Jumal elu ja tervist annab.

Ela hästi kuni jälleenagemiseni! Sind armastaja Karl.

Pölitz, 14.XII 1918

Tegelikult saabus vend Reits Saksamaalt Tallinna tagasi 21. juulil 1921.a. Olles seega ligi 7 aastat kodunt eemal.

Kõik need aastad pidi abikaasa Anna hoolitsema kodu, poja Voldemari kasvatamise ja koolitamise east ning just siis pääsesid ta oskused ja käte nobedus esile. - Mehe vanemad polnud oma minia valikus eksinud.

Kuna Karlil ja Annal teisi lapsi peale Voldemari polnud, siis võime küll arvata vanemate kiindumust pojasse. Eriti isale võis ta olla Iisakiks. Ja nagu varsti kuuleme, valis Jumal just selle

Iisaki isa Karli vastupanu lõplikuks murdmiseks, antud töotuse tasumisele asumiseks.

Töötus oli antud juba sõjateele asudes, kuid nüüd aastate järel koju tagasi jõudes polnud pereisal selle täitmisega just kiiret. Kuid Jumal tuletas talle seda juba kodus viibimise kolmandal kuul meelde. Ta viiakse järsku raske haiguse läbi surmaväravate ette. Seal õhkab ta Jumala poole, lubab hakata meelt parandama ja saab samas tervise tagasi. See leidis aset oktoobris 1921.a.

Taevas oodati aastapäevad Reitsilt sõnadelt tegude juurde asumist, kuid asjata.

Ja Jumal pidi Reitsile 1922. a. veel järsuma haiguse läkitama. Kuid sellestki tervenenes ta palve peale, ent meeletu parandamist ei tulnud ka seekord. Vaim oli küll valmis, kuid liha oli nõder.

Ka kolmanda jumaliku meeleparandamise üleshüüde - haigestumise näol - jättis Reits 1923.a. tähelepanemata.

Me peame aina imestama Jumala armastuse, kannatlikkuse ja pikameele küllust, mis Ta Reitsi juures olles näitas.

Et isa kolmekordne surmaväravate ette viimine ei olnud suutnud meeleparandust tuua, siis pidi Jumal, et ta oma elu täielikult Jumalale üle annaks - oma käe poja Voldemari, kui Iisaki külge panema. See oli Reitsile ühtlasi neljandaks äratuseks, nagu ta ise ütleb, ja võib olla oleks ka viimaseks märguandeks jäänud, kui ka seekord taeva märguandmine tähelepanemata oleks jäetud.

Reitsi Iisak haigestus 1924.a. detsembris raskekujuliselt keskkõrvapõletikku. Nüüd murdus mees Jumala ees, ja südamest tulev usupalve uskliku tädi osavõtul tõi haigele paranemise arsti abita. Reits aga tasus töotuse ja andis oma elu jäägitult Jumalale üle. Ning tulevase prohveti vaimulik kasvamine võis alata.

1925 a. augustis elas ta läbi Vaimu ristimise, mille järel algas ta elus suur läbikatsumiste periood. Ta oma sõnade järgi kestis see 26 kuud ja lõppes oktoobris 1927.a.

Nähtavasti olid need ta ustavuse läbikatsumise päevad. Ent vaimne ettevalmistus jätkus 1927.a. juulini, mil Jumal hakkas talle oma Sõna valgelt tulevaid sündmusi põhjalikult seletama.

Kuid samal ajal arvas Jumal vajalikuks asetada oma valmivat tööriista sulatustulle.

Ta poeg Voldemar, kes oli oma elu ilusamates aastates, täis nooruse tarmukust ning pidi peatselt abielluma, külmetas ennast Pikknurme pruudikodus ja haigestus kopsutuberkuloosi. Ta suri 18. jaanuaril 1930. a. oma 24. eluaastal.

Reitsi elus kordusid Aabrahami läbielamused, kes igakord, kui Jumala asja kasuks enesest midagi oli ära andnud, koges seda, et Jehoova talle otsekui vastutasuna veel lähemale astus, uute korralduste läbi (1Ms 13:14-17; 22:15-18).

Poja surm oli Reitsile senistest katsumustest kõige valusam. See puudutas teda ta isaarmastuse hellest kohast. Nähtavasti oli talle seda valu veel vaja, et kiirendatud korras valmida eesolevatele ülesannetele.

Kes teab, kuidas ta prohvetiks kasvamine siis oleks kulgenud, kui Reits oma elu juba esimese märguande järele Jumala kasutusse oleks andnud. Võib olla, et hoopis vähema valuta, kuna siis oli ju veel aega.

Nüüd, mil leinavalu oli vaiksemaks jäänud, lähenes Jumal talle 30. juulil 1930. a. ja ütles:

"Mine oma rahva laste juurde ja ütle neile: "Põgenege rutuga ära (patuelust)! Armuaeg lõpeb!"

Sellega algas vend Reitsi elus aeg, mil ta Jumala korraldusel rahvast meeleparandusele kutsus kirikutes ja palvelates. Hiljem, kui talle kirikutes ja palvelates sõnavõtt keelati, andis ta oma läkituse edasi jumalakodade ukseesistel.

1933. a. pinge ja töökoormus suurenesid, kuna ta alustas kuulutustööd suurel turul ja laadaplatsil. See kestis ta oma sõnade järgi pidevalt 10 kuud.

1934. aastaga algavad vend Reitsi väljasõidud provintsi. Prohveti siseilma tekivad võitlused, kuna vaenlane püüab teda alaväärtuse tunnete tekitamise teel nurka suruda. Ta tööd ei taheta tunnistada nii koguduse kaasvendade kui ka kaugemal seisjate poolt. Seda püütakse takistada ja väljamõeldud valeks tembeldada.

Teisi töötajaid vendi soositakse. Neile jagatakse väljaläkituse puhkudel sõidu- ja päevarahasid. Tema, Reits, aga peab kiiremaks edasiliikumiseks ka talvel jalgratast tarvitama ja ennast külma vastu lambanahkadega katma. Kas peab see siis nii olema?

Aga südamete tundja, Jumal, kinnitab oma nõrkeda tahtvat sulast Sõnaga Piiblist: "Ära karda, Mina olen sinuga - su jalgade all on õigete prohvetite tee" (Js 41:10; 43:2).

Ja vaenlane oli sunnitud taganema.

Kuid Reitsi raskused võtavad taas tõsisema kuju. Ta armas abikaasa haigestub. Alguses usutakse, et see on mööduv, kuid hiljem selgub, et tegemist on vähktõvega.

Need olid rasked päevad prohveti elus. Kui tal tuli liikuda väljas, viibisid ta mõtted siiski kodus haige abikaasa juures. Kuid Jumala arm oli ka siin ligi ja muutis raskused talle talutavaks.

Ta abikaasa Anna lahkumine oli õnnis. Ta suri 16. juulil 1938.a.

Karl võis kirjutada pärast abikaasa muldasangitamist:

"Nõnda andis Jumal mulle teada parast tema lahkumist: "Ja kui Ta kõik Jumala tahtmise järele tehes, sai lõpetatud, siis päästis Jumal teda Surma valust." - Tema lahkumisetund oli üks õnnelik tund. Oma Jeesust oodates, võis ta selge mõistuse juures surmani rääkida, kuni hing lahkus muldsest majast."

Abikaasa surmaga oli Reitsilt viimaks viimane võetud, mis teda siin veal kaduvuse külge sidus. Nüüd pühendas Reits end jäägitult Issandalt saadud ülesandele ja viibis nädalate viisi evangeeliumi reisidel.

Jumal oli saanud talle lähedamaks, kui kunagi varem ja ikka enam kerkib ta ees kate tulevastelt sündmustelt. Reits tunneb vaimus, mis teda ootab. Mõistab, mis tabab ta kaasmaalasi, keda ta Jumala juhendamisel aastaid on hoiatanud, neid hukatusest päästa püüdes. Nüüd tunneb ta sisemist sundi eriliselt oma sugulaste patust pöördumisele ja õigele meelearandamisele kutsumiseks.

Teise Maailmasõja puhkemine kinnitas teda, et tema poolt ennustatu avalikuks saamine on otse ukse ees, ja et temagi tööpäev jõuab õhtule.

Nähes, kuidas üldine pingeline tõuseb ja kaugusest alanud kahurite kõmin järjest ligemale nihkub, teab ta, et kohtutund on tulnud. Veel tahab ta viia hoiatuse- ja manitsussõnumit oma lähedastele Pikknurmes, et siis sealt edasi oma sõnumiga lõuna poole liikuda.

Teel evangeeliumi kuulutades jõuab ta 1941.a. juuli esimestel päevadel naise vanemate tallu Kiisale - Pikknurmes. Siin manitseb ta omakseid Jumalale ustavaks jääma ja Kuradile vastu seisma. Sedasama soovib ta öelda ka 20 km eemal oleva Kuriste valla Siimuste küla Tiimanni talus elutsevale Anna Muringile, kes on ta surnud abikaasa onutütar ja kes kasutab talu teiste lähedastega.

Reits jõuab sinna 6-7 juuli paiku. Saab sugulastega kokku ja manitseb neidki surmani ustavaks jääda. Seejärel tekib tal soov minna naabruses asuvasse Otsa tallu, et sealseidki kinnitada.

Reitsi lahkumise järele jõudis peatselt Tiimanni tallu relvastatud salk, kes pikema jututa kodu ukse ees Anna Muringu mõrvasid ning siis Otsa tallu rüüsteretkele siirdusid, kuhu vend Reits varem oli läinud.

Viimasega tekib relvakandjatel kõnelus, kes prohvetit kimbutama olid hakanud, lubades talle vabadust, kui ta Jumala ära salgab.

Sünnib prohveti elus suurim ime. Vene keelt oskamata, hakkab ta soravalt selles keeles kõnelema ja oma vangistajatele Jumala kohut kuulutama, lõpetades Piiblit pea kohale tõstes sõnadega: "Jumalat ei jäta ma iialgi. Minu väärtusetu ihuga võite teha, mis tahes, aga mu hing läheb Jumala juurde igavesse rõõmusse."

Ja nad tegidki, mis võisid ... Nad viisid Reitsi elumajast eemale kartulipõllule ja lasksid seal vagude vahel maha Eesti suurima sõnaprohveti.

Pererahvas arvas, et vangistajad viisid ta Jõgevale. Nädalapäevad hiljem leidsid nad aga laiba lõhna järgi eemalt kartulipõllult tema tugevasti lagunemisprotsessist nakatatud keha.

Kuna rinde läheduse tõttu polnud teist valikut, siis kaevati Otti talu pererahva poolt sinna samasse lähedusse haud, kuhu siis vend Reitsi mullane maja ümbermatmiseni asetati.

KARL REITSI VIIMANE KIRI

See viimane kiri leiti ta taskust peale ta surma, mis oli ära saatmata kellegi ta sõbrale. Ta kirjutas: "Mina tahan sulle teada anda kõik, mis Jehoova Jumal mulle on teada andnud Eesti riigi kohta.

See ilus vabariik, mida Jumal on eesti rahvale andnud, võetakse nende käest ära, sellepärast, et juhid ja rahvas on unustanud oma Jumala. Ja see antakse metsalise kätte. Riigijuht annab selle ilusa vabariigi ära vabatahtlikult selle metsalise kätte. Mis tarkus on ühel juhil, kellel ei ole Jumalat.

Suur ehmatuse tuleb juhtide peale. Neid vangistatakse ja viiakse ära. Ka rahvas viiakse ära. Ja rahvas satub raske orjaikke alla, kus ta saab tunda nälga, janu ja kannatusi. Tuli tuleb linnutiivul (lennutiivul) taevast alla äkitselt tema linnade peale ja ühelgi ei ole elamist.

Ja paljude maade linnad hävitatakse ära ja mitmed rahvad satuvad viletsusse. Eesti rahvas paisatakse laiali, seni kui nad saavad ära kaotatud.

Ja ma kuulsin valju häält hüüdvat paremalt poolt taevast: Paluge ainult Jehoova Jumalat, kes on loonud taeva ja maa ja veeallikad." Sellega see ilmutus lõppes.

Karl Reits

KOMMENTAAR: Tõenäoliselt see kiri jäi aegade sündmustele jalgu ja prohvetil polnud üldse enam kavas selle postitamist. Kui dokumenti võis Reits seda siiski enesega kaasas kanda, ent ennustuse täitumine oli juba prohveti elus olles alanud.

PROHVETI HAUD

Prohveti põrmu Siimustist ära toomist ja ümbermatmist korraldas Karl Reitsi naiseõde Matilde.

Selle viimaseks puhkepaigaks sai aga Kursi kihelkonna Puurmanni valla Pikknurme küla Otti talu erakalmistu.

Vend Reitsi naise onu Johannes Amor, Otti talu peremees, oli selle kalmistu rajamiseks tundnud sisemist käsku ja teostas mõtte teoks 1932. a., mil ta riigivõimu esindajailt vastava loa nõutas ja oma talu südamikust laskis eraldada kalmistu krundi, milline vastavate instantside poolt sai ka kaardistatud ja kinnitatud.

Ümbermatmine toimus 1. mail 1942. a. ja selle vaimuliku talituse pidas õpetaja H. Kokamägi, kes parajasti läheduses puhkusel viibis.

Kalmistu asub keset põlde ja kuna ta rajajad on hoolsad olnud puude ja põõsaste istutamiseks, siis paistab see nüüd kauni saluna juba kaugelt silma.

Omastele lisaks on sinna maetud teisigi, kellest esile tõsta tuleb Teise Maailmasõja ajal seal läheduses langenud aukandjat.

Nagu tavaliselt prohvetitele omane, muutuvad nad kaasaegsete silmis sangariteks alles siis, kui ennustatud õnnetused käes ja prohveti põrm mullas.

Nii on see ka vend Reitsi juures tõeks läinud. Tal on sõpru rohkem nüüd, kui siis, mil ta jalg veel Maarjamaad tallas. Need otsisid üles ta haua ja asetasi sinna juba 1960-date aastate algul mälestustahvli. Et kurjad käed selle 1972. aastal purustasid, siis oli vaja asendada see uuega. Ja

vend H.O. eestvõttel asetati 1972. a. septembrikuu teisel laupäeval prohveti hauale kodumaa graniidist hauakivi.

Kui see mõte, mis sel päeval Karl Reitsi kalmu juures seistes vendades esile kerkis - Jumala tahet teenib, siis võib Jumala juhtivat kätt märgata.

Vend Reitsil oli olemas ühel Tallinna kalmistul perekonna matmisplats. Ta poeg Voldemar ja abikaasa olid juba sinna maetud. Kui vend Reits oleks rahuajal ja Tallinnas viibides kojukutse saanud, siis puhkaks ta põrm praegu omaste kõrval mullas. Kuid ükski meist praegu ei oleks võinud ütelda selle kindlat asukohta, sel lihtsal põhjusel, et tähendatud kalmistuosa tasandati ja ta pinnast kastutatakse juba aastaid avaliku elu teisteks vajadusteks.

Nüüd aga puhkab prohveti põrm Kesk-Eestis, kaunis ja kättesaadavas kohas kõigile. Karl Reits on küll surnud, aga sõna, mida ta kuulutas, elab edasi. Ristija Johannesena oli ta meie rahvale **H ü ü d j a k s H ä ä l e k s**, kes kuulutas: Parandage meelt, sest Jumala kohtukirves on juba asetatud Eesti elujuurele!"

Paljud, kes manitsust vastu võtsid ja meelt parandasid, said armu ja elavad meie keskel edasi. Vastupanijaid viis aga vesi ja haaras haud.

Meie eksime väga, kui arvame, et vend Reitsi poolt ennustatud Jumala vihakaunid oleksid tilgatumani välja valatud. Pigem usume, et Jumala vitsalöövide vaibudes ootab taevast eestlaste ülejäägilt palju sügavamat meelega parandust, kui see prohveti päevil oli. Ta haud jutlustagu meile alati sellest, sest sinna on maetud midagi meist enestest. Seda külastatakse sageli.

Üks töötegitajaid vendi, kes viibis seal 10 aastat tagasi, räägib oma elamustest prohveti haul:

"Viibisin 9. oktoobril 1964. a. Pikknurmel, Karl Reitsi haul. Kuigi kalender näitas sügist, oli ilm siiski päikesepaisteline, vaikne ja soe. Olin ükski. Kuna ma polnud Karl Reitsi ta prohvetipäevil kohanud, seda enam süvenesin nüüd ta haul vaikses palves mõtsiklusse - kuuldu üle ta elust ja tööst. - Seal tajun korraka nagu prohveti lähedust. Mu mõtteid suunatakse kindlakäeliselt, sünnivad sõnad, tekivad laused:

"Mu sõber, keda ma lihapäevil ei tundnud, ütle oma rahvale, et tal **s e i s a v a d r a s k e d a j a d e e s**. See mida Jumal teile ütelda laskis, pole veel kõik minevikuks muutunud. Kõige kõrgem ootab tõsiselt meelega parandust ja sellepärast pole Ta ka õlile ega viinale (nafta ja alkohol) lasknud veel kahju teha. Varsti saab aga avalikuks ärarikkujaks. Mitmeid ootab viletsus, vangla ja märtrisurm. Paljud pahanduvad ja pöörduvad maailma tagasi. Otsani ustavaks jääjaid ootab aga ees õnnis igavik. Seal kohtame üksteist ja ühiselt Issandat, seal kus lunastatud hulkade kiituslaul vetekohinana kostma saab."

Reits suri Joosia (Joosius) Ananuse pojana oma prohvetiläkituse kinnituseks. Ja nagu siis - kui Jeruusalemmas kuuldigi hoiatushäälet taevast - nii kostuks nagu midagi taolist ka meilegi:

"Ja kui te siiski teete mulle vastuoksa ega taha Mind kuulda, siis Ma nuhtlen teid veel seitsmekordselt teie pattude parast" (3Ms 26:21).

Prohveti haura ja kogu kalmistu korrashoiu eest oleme tänuvõlgu Karl Reitsi abikaasale onupojale Voldemar Amorile ja tema abikaasale. Mõlemad on korduvalt üles näidanud küllastajatele oma külalislahkust ja kaasabi.

Sealt poolt tõsteti esimesena üles ka mõte prohveti haura traditsiooniliseks küllastamiseks. Jumal õnnistagu neid!

Prohveti hauraplaidil on:

**Siin puhkab Jumala rahu
prohvet Karl Reits
* 1885 † 1941**